

Yêu Nàng Mê Trai

Contents

Yêu Nàng Mê Trai	1
1. Chương 1: Hám Trai	1
2. Chương 2: Công Việc Mới	5
3. Chương 3: Nhắm Mắt Cũng Thấy Công Việc	9
4. Chương 4: Hình Như Ghét Cửa Nào Trời Trao Cửa Đó	15
5. Chương 5: Thịch Thịch Thịch...hình Như Là Tiếng Tim Đập	18
6. Chương 6: Phát Hiện Thú Vị, Sếp Phó Là Núi Lửa!	23
7. Chương 7: Khi Trái Tim Rung Rinh	28
8. Chương 8: Hình Như Mình Càng Ngày Càng Để Ý Hấn!	30
9. Chương 9: Cơ Hội Đến Không Nên Bỏ Lỡ	36
10. Chương 10: Đàn Ông Là Tiểu Thụ	38

Yêu Nàng Mê Trai

Giới thiệu

Cuộc sống hiện đại làm người ta ngày càng muốn hưởng đến “mỹ” nhiều hơn hay nói đúng hơn là cái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nang-me-trai>

1. Chương 1: Hám Trai

Một ngày mùa hè tháng sáu, khi mà ánh mặt trời chói chang vẫn còn đang ngự trị khá xa mặt đất khiến không khí thành phố Sài Gòn càng nóng cũng là lúc Nha Bảo dắt xe đi học về.

Bấm khóa mũ bảo hiểm xong, Nha Bảo quay đầu tìm nhỏ Bích Ngọc. Thì ra nhỏ bạn của cô vẫn còn đang lẩn tẩn với mấy đứa trong lớp về cái vụ băng bó cấp cứu khi nãy.

- Ngọc! Mày có nhanh lên không? - Nha Bảo lên tiếng thúc Bích Ngọc.

- Ủ! Tao ra liền. - Bích Ngọc vội vàng vẫy tay tạm biệt mấy đứa bạn, ba chân bốn cẳng chạy nhanh như bay ra xe.

- Làm cái gì mà còn chưa leo lên? - Nha Bảo chau mày, quay lại nhìn nhỏ bạn.

- Từ từ đã mày, tao xắn cái ống quần đã, ai kêu ông thầy phát cho tao bộ đồ số bốn làm gì, mặc rộng thí mồ. - Bích Ngọc nhăn nhó.

Nhìn bộ dạng Bích Ngọc cúi cúi xắn hai ống quần bộ đội khiến Nha Bảo không khỏi bật cười. Cũng phải thôi, mấy đứa sinh viên năm hai như cô đang phải học quân sự một tháng trời dưới tiết trời nóng nực của mùa hè, đã vậy quần áo bộ đội lại rất dày. Đứa nào may mắn thì phát trúng bộ mặc vừa, còn không thì rộng thùng thình, mặc vào y chang như mấy cái móc áo treo đồ vậy đó.

Cho xe chạy chậm chậm rời khỏi khu tập quân sự, Nha Bảo chăm chú lái xe, đoạn đường mà cô và Bích Ngọc phải vượt qua để về nhà là 12km từ trung tâm quân sự quận mười hai đến bến xe miền đông.

Vừa tăng ga để lên hết đoạn dốc cầu vượt Quang Trung, Nha Bảo đã mỉm cười, đón lấy gió mát khe lọt vào người thông qua bộ đồ bộ đội. Một chút mát mẻ khiến tâm trạng cô dịu hẳn, mắt ngó xung quanh. Xe bắt đầu xuống dốc, Nha Bảo thấy phía trước là một dáng người với tấm lưng rộng. Hắn ta đang mặc chiếc áo sơ mi sọc xanh da trời nhạt, chiếc quần tây màu xanh đen ôm gọn đôi chân dài, ống quần bị gió thổi bần bật, phía dưới là đôi giày tây màu đen. Khẽ nhích ga lên một xíu, xe của cô đã ngang hàng với đối phương. “Ôi trời! Đẹp trai dã man!” Cô thầm kêu trong bụng. Chạy song song với xe của cô lúc này là một chàng trai đeo kính không gọng, gương mặt trắng, da không hề có một cái mụn, đôi môi đang khẽ mỉm cười, chắc hẳn ta đang nghĩ cái gì đó rất vui trong lòng. Liếc mắt xuống phía dưới thấy chiếc cặp táp nằm ngay ngắn bị kẹp chặt trong bộ bảo vệ xe bằng inox, Nha Bảo mỉm cười thầm đoán chắc tên này là dân văn phòng, đang tan ca về nhà.

Xe đã qua khỏi đối tượng, lúc này Nha Bảo mới xoay nhẹ đầu, nói lớn vọng ra sau:

- Ngọc! Có anh chàng này đẹp trai lắm nè, xem không?

- Đâu? Đâu? - Tiếng nhỏ Ngọc vút cao, mắt láo liên.

- Nè! Cái người đằng sau mình đó, mặc sơ mi xanh. - Vừa nói Nha Bảo vừa bỏ tay ga ra, chỉ vào chiếc gương chiếu hậu bên phải, gõ gõ vào hình ảnh của anh chàng ban nãy đang xuất hiện trong gương.

Nhanh như chớp, Bích Ngọc ngoái đầu lại, ánh mắt hăm trai quét một đường bao quát tổng thể anh chàng phía sau, rồi quay lại nói với lên với Nha Bảo, giọng phấn khích:

- Trời ơi! Đẹp trai quá đi! Con này, lái xe mà còn địa hàng nha!

- Hắc hắc... Tại vô tình tao quay sang nên mới thấy. - Nha Bảo cười híp mắt.

Trong lúc hai cô đang tí ta tí tón vui sướng thì anh chàng mặc áo sơ mi xanh dường như cũng cảm thấy hai cô bé bộ đội đang bàn luận về mình. Anh tăng ga, chạy lên ngang bằng với hai cô bé rồi quay sang nói:

- Hai cô “bộ đội”, đi cẩn thận nha! - Không quên kèm theo một nụ cười thật duyên chết người, rồi tăng ga chạy thẳng.

- Á! - Hai cô “bộ đội” cùng đồng thanh - Dã man!

- Không lẽ để hắn ta thoát vậy sao? - Bích Ngọc phấn khích, vỗ vỗ hông Nha Bảo.

- Tao sẽ rượt lên ngang bằng, mày quay sang nói “Anh cũng đi cẩn thận nhé”! - Nha Bảo vừa nói vừa tăng ga chạy rượt theo.

Lúc này đã là giờ tan tầm, xe cộ trên đường Quang Trung bắt đầu đông hơn. Nha Bảo đã cho xe chạy với vận tốc 50km/h mà vẫn chưa đuổi kịp áo sơ mi xanh. Quả thực vận tốc này khá là bình thường với Nha Bảo, vì mỗi lần dậy muộn cô đều phóng vèo vèo trên chiếc xe wave của mình tới trường với vận tốc kinh hồn hơn thế. Vừa tập trung nhìn theo áo sơ mi xanh, vừa lo lủn lách vượt qua những chiếc xe trước mặt, Nha Bảo mím chặt môi.

Chạy hết cả đoạn đường Quang Trung, vòng qua vòng xoay ngã năm mà lòng Nha Bảo như lửa đốt, sợ anh chàng rẽ sang hướng khác, phía sau thì Bích Ngọc cũng hồi hộp nắm chặt ba-ga. Vừa hay anh chàng cũng rẽ vào đường Nguyễn Văn Nghi, ánh mắt Nha Bảo thoáng nét vui, quyết định phải rượt được hắn trước khi rẽ vào Nguyễn Hồng, cô cho xe chạy lẩn lẩn, vừa chạy vừa bật đèn tín hiệu. Trời không phụ lòng người, cuối cùng cô cũng ngang bằng anh chàng ngay chợ Gò Vấp, nhanh như chớp Bích Ngọc quay đầu sang, nói như hét vọng:

- Anh cũng đi cẩn thận nha!

Đáp trả cho lời nói của Bích Ngọc là nụ cười duyên chết người của hắn ta. Anh chàng này quả thật có tài làm trái tim con gái rung rinh mà.

Hai chiếc xe rẽ vào hai con đường khác nhau, Nha Bảo và Bích Ngọc cười lớn, không ngờ hai con nhóc sinh viên các cô lại có gan rượt một anh chàng đẹp trai giữa lòng đường phố Sài Gòn trong giờ cao điểm, lại còn cả gan lẩn lẩn, chạy tốc độ à không sợ công an phạt, bình thường như thế thì tim của hai cô nàng chắc cũng rớt ra ngoài mất rồi.

Tối về, nằm vắt tay lên trán, miệng Nha Bảo nở một nụ cười nhớ lại chuyện rượt trai hồi chiều, bất chợt cô chụp lấy điện thoại, soạn một tin nhắn thật nhanh rồi gửi cho Bích Ngọc.

“Không được, tao phải truy ra hắn ta là ai mới được, thật tò mò quá”

“Sao mày tìm được?” - Bích Ngọc nhắn lại ngay lập tức.

“Yahoo” - Nha Bảo trả lời nhanh chóng rồi bỏ ra khỏi giường, đi lại bàn, bật máy tính lên.

Vừa vào yahoo đã thấy status của Bích Ngọc - “Rượt trai đẹp” kèm theo cái mặt cười nham nhở, hắn là nhỏ bạn của cô cũng đang rất phấn khích về anh chàng áo sơ mi xanh.

Ngay lập tức Nha Bảo bắt tay vào việc soạn một tin nhắn cho tất cả các thành viên trong danh sách bạn bè:

“Chào các bạn, tình hình là chiều hôm nay, sau khi tạm biệt các “cô chú bộ đội” và bỏ lại đằng sau “chiến trường” trái cây đã được thu dọn sạch sẽ, tớ và Bích Ngọc đã bắt gặp một áo sơ mi xanh cực kì đẹp trai với nụ cười khiến cho trái tim bao cô gái, chị gái và cả bé gái cũng phải lổi nhịp. Và vì anh ấy đã có màn chào hỏi nhưng do thời gian gấp gáp không kịp hỏi thăm danh tánh, tớ chỉ nhớ là anh ấy đi xe wave biển số 3902. Vì thế, một cơ hội mong manh muốn biết được quý danh, tớ xin mạo muội gửi tin nhắn này đi, rất mong các bạn chuyển tiếp đi trong danh sách bạn bè, mong tìm được Áo sơ mi xanh. Thân!”

Sau khi bấm gửi cho tất cả bạn bè trong danh sách, lập tức màn hình máy tính của Nha Bảo bị rung lên bần bật vì một đồng khung chat nhảy vào với đại loại tin như thế này:

“Con khỉ, invi hử, xấu, hám trai, ta đã gọi đi”

“Đã gọi, chúc may mắn”

“Đẹp thiệt không mày?”

Bla bla...

Nha Bảo không trả lời, lặng lẽ mỉm cười, rồi thoát nick, tắt máy.

Sáng hôm nay, vừa đăng nhập vào yahoo, màn hình của cô đã bị khủng bố bởi hơn một trăm tin nhắn offline. Cẩn thận lọc từng tin nhắn, cuối cùng cũng không tìm ra, Nha Bảo tiu ngủ, cũng phải, làm gì có chuyện dễ dàng thế.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Hai năm trôi qua như một cái nháy mắt.

Hai năm sau, Nha Bảo lúc này đã tốt nghiệp đại học với tấm bằng loại khá chuyên ngành quản trị kinh doanh, nhưng thời buổi khủng hoảng kinh tế như hiện nay thì công việc hiện tại của cô cũng chỉ là một nhân viên phục vụ bàn.

Quán café nơi cô làm việc nằm ở tầng hầm thứ ba của trung tâm thương mại lớn bậc nhất Sài Gòn. Mỗi ngày khi tới làm việc, cô đều mang nụ cười thật tươi, cố gắng làm hài lòng khách hàng và trở về nhà ngủ một giấc thật say sau tám tiếng làm việc.

Hôm nay, khi cô bắt tay vào ca làm việc là ba giờ chiều, mỉm cười nhìn mình trong gương lần cuối rồi đẩy cửa bước ra khỏi khu vực tủ đồ, cô nhận khu vực được bàn giao từ đồng nghiệp ca sáng. Sau khi nhận bàn giao xong, cô xoay người về phía quầy thu ngân, lấy tập captain order rồi chạy sang đọc bảng cancel offer.

Hôm nay là thứ bảy nên quán khá đông khách, loay hoay mãi cũng đã làm được bốn tiếng, bụng cô bắt đầu kêu gào, nháy mắt với Hoàng đồng nghiệp đang đứng khu bên cạnh, cô nói:

- Ê! Trông hộ giúp xú nha, Bảo lên Tous le Jours mua cái bánh mì chống đói, chưa Bill bàn nào nha.

- Ok! Đi đi. - Hoàng ra hiệu.

Nhanh chóng đi lại cầu thang cuốn lên tầng trên, Nha Bảo đi lại tiệm bánh mì, mua nhanh rồi vừa đi vừa ăn, vì khách hôm nay khá đông nên cô cũng chỉ tranh thủ ăn thật nhanh rồi về, xuống tới quán thì cái bánh mì đã bị cô tiêu diệt sạch. Đang tranh thủ uống nước thì cô thấy vị khách ngồi khu vực của cô đứng dậy đi, ngay lập tức Nha Bảo chạy lại phía quầy thu ngân hỏi gấp:

- Shier! Bàn B5 bill chưa?

- Chưa. - Mặt chị Ánh thu ngân tái mét, trả lời cô ngay lập tức, thao tác nhanh chưa từng thấy trên mặt máy tính tiền. - Bốn trăm bảy ba ngàn đó.

- Chị nói tui nó xem khu giùm em. - Nhanh như chớp Nha Bảo phóng theo người khách vừa rời khỏi quán. Vị khách nam đi thong thả qua quán Shabu Kichoo, đi về phía cầu thang cuốn xuống tầng dưới, cô vội vàng đi giữ khoảng cách, đầu óc phát sinh nhiều suy nghĩ là chạy bàn hay đi wc?

Trả lời cho suy nghĩ của cô, vị khách đi đi về phía WC của tầng, cô nhanh như chớp mở cửa wc nữ, chặn một chân ngăn cho cửa không đóng, lách người vào rồi quay lại đứng quan sát cửa wc nam. Thấy hành động của mình khiến mấy cô lao công đang dọn dẹp phòng vệ sinh nhìn, khách đi wc nữ cũng nhìn, khách đi wc nam cũng nhìn, cô cũng hơi ngại, nhưng vì cái số tiền trên hóa đơn kia, cô cắn răng, im lặng quan sát. Như thấy được vẻ mặt lo lắng của cô, một cô lao công đứng gần cô hỏi:

- Có chuyện gì vậy bé?

- Dạ, khách chưa trả tiền cô, mà này giờ con chưa thấy ra. - Nha Bảo thành thực trả lời.

- Thế mặc áo gì, để cô xem cho. - Cô lao công đề nghị.

- Dạ quần jean xanh, áo thun sọc đỏ xám. - Nha Bảo trả lời nhanh rồi nhìn theo dáng cô lao công đi vào wc nam.

- Còn trong đó đó, yên tâm. - Cô lao công đi ra.

- Dạ, con cảm ơn. - Nha Bảo mím môi.

Vừa hay là vị khách đó cũng đi ra, Nha Bảo nhanh chóng rời khỏi vị trí nấp, bám theo sau. Haizz, Nha Bảo thở dài, không ngờ vị khách này đi thẳng xuống tầng hầm tiếp theo, rõ ràng là chạy bàn mà, cô nghiêng rằng. Hả?! Không phải đi xe máy, xuống tầng tiếp theo nữa, cô thật sự nổi điên mà, nắm chặt tay vịn cầu thang cuốn, theo vị khách nam xuống tầng hầm dành cho xe ô tô, Nha Bảo hít hơi, trưng ra nụ cười:

- Dạ, anh ơi, anh chưa thanh toán tiền nước ạ!

Vị khách nam giật mình quay lại, nhưng mày ngạc nhiên nhìn cô, trả lời rất trơn tru:

- Ủa, vợ anh chưa thanh toán à?

- Dạ chưa ạ! - Nha Bảo vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đã thầm rửa “đi xe ô tô mà còn chạy bàn, ta hận, ta hận”.

- Đợi anh chút! - Vị khách nam nhanh chóng rút chiếc iphone trong túi ra, bấm nút thực hiện cuộc gọi, mặt không khỏi vẻ bức mình - Alo! Em à, em chưa trả tiền café hả? ... Uhm, rồi, thiệt là! - Vị khách nhanh

chóng cất điện thoại vào túi quần, tay rút ví, vui vẻ cười - Xin lỗi em nha, anh cứ tưởng vợ anh trả tiền rồi, bao nhiêu vậy em?

- Dạ, Bốn trăm bảy mươi ba ngàn ạ. - Nha Bảo mỉm cười.

- Ok! - Vị khách nhanh chóng rút tờ năm trăm ngàn đưa cô.

- Dạ, em cảm ơn, hẹn gặp lại anh. - Nha Bảo mỉm cười lần nữa, cúi đầu, đưa hai tay nhận tiền, rồi quay người đi thẳng. “Hừm! Đi xe sang mà còn dở chiêu chạy bàn, miễn thôi nhé.”

Rồi cô quay lại thang cuốn đi lên tầng, về tới chỗ thu ngân, cô nhanh chóng đưa tiền vào quầy, thở phào nhẹ nhõm, cũng may là bắt được, không là cô phải đền nguyên bàn.

- Sao rồi? Bắt được không chị? - Bé Hạnh vừa bỏ tiền tip vào thùng vừa lo lắng nhìn cô.

- Bắt được, đi ô tô mới ghê chứ, vợ thì kêu chồng, chồng thì kêu vợ trả, bó tay. - Nha Bảo nhanh chóng nói rồi rời khỏi quầy, đi về phía khu vực, tiếp tục làm việc.

Cuối ngày, tan ca, cô chạy xe về nhà, vừa đi vừa nghĩ tới sự cố lúc nãy, lòng thầm tức, lương phục vụ của cô chẳng đáng là bao, tháng nào mà cũng đền nhiều đó chỉ vì khách uống nước không trả tiền, chắc cô nhin đói nguyên tháng quá. Rồi cô lại nghĩ đến cảnh đời của mình, lại thở dài, rải đơn và phỏng vấn bao nhiêu chỗ, rốt cuộc cũng chưa chỗ nào nhận cô hết.

Về tới nhà, Nha Bảo tắm rửa thay đồ, trải cái nệm rồi nằm ườn ra, duỗi thẳng tay chân, bẻ cái cổ kêu rần rắc, mấy đốt xương của cô cuối cùng cũng được nghỉ ngơi. Xoay người với tay bấm nút khởi động chiếc máy tính, cô đăng nhập vào yahoo và facebook. Lướt web một hồi, Nha Bảo thoát, rồi mở file tài liệu của cô ra, tiếp tục công việc soạn thảo.

Thật ra Nha Bảo rất hứng thú với ngành marketing, nhưng chuyên ngành của cô lại không liên quan mấy đến ngành này. Rồi từ những lần đi làm thêm cho các quán café, cô nảy ra ý định viết nên một số kịch bản lãng mạn dành cho các cặp tình nhân, mục đích muốn mở một công ty tạo nên những kỉ niệm đáng nhớ.

2. Chương 2: Công Việc Mới

- Hả?! Chị Bảo nghỉ hả? - Bé Hạnh mặt mày ỉu xiu - Ai cũng nghỉ hết vậy?!

- Đây không phải công việc chị thích, cũng như em ra trường, không thể bỏ phí bốn năm ăn học để theo công việc này, đúng không? - Nha Bảo mỉm cười, mắt không rời cuốn captain viết order của khách hàng.

- Vậy chừng nào chị nghỉ? - Bé Hạnh hỏi.

- Giữa tháng. - Nha Bảo đi cầm order vào bếp, miệng hô to - Có hàng nha má Nhân.

- Rồi! - Cô Nhân nhanh chóng đi lại cầm tờ order và bắt tay vào làm đồ ăn.

Đang tính quay ra thì điện thoại rung rung trong túi quần, Nha Bảo khựng người lại, tay đặt ngay túi xem điện thoại rung mấy cái, nếu là hai thì tin nhắn, chút nữa rảnh cô sẽ xem, nhưng lần này là điện thoại, cô gọi bé Hạnh:

- Hạnh, xem nhà giùm chị xú!

- Dạ! - Bé Hạnh gật đầu.

Nha Bảo rút điện thoại trong túi ra, đẩy cửa vào khu vực tủ đồ nhân viên, nhìn vào màn hình, số điện thoại bàn, bấm nút nhận cuộc gọi:

- Alo, Bảo nghe!

- Có phải là Nha Bảo không ạ? - Đầu dây bên kia vang lên giọng người phụ nữ.

- Dạ, đúng rồi ạ. - Nha Bảo gật đầu xác nhận.

- Chào Nha Bảo, chị là Hiền gọi từ phòng nhân sự khách sạn quốc tế King, bên chị nhận được CV của em rồi, ngày mai lúc chín giờ em có bận gì không, bên chị có buổi phỏng vấn tuyển dụng.

- Dạ được ạ. - Nha Bảo nhanh chóng trả lời.

- Vậy, sáng mai chín giờ em có mặt ở cổng sau khách sạn quốc tế King, đường Đồng Khởi nhé, khi đi nhớ mang theo hồ sơ, gặp bảo vệ nói em đi phỏng vấn, họ sẽ hướng dẫn em lên phòng nhân sự.

- Dạ, em cảm ơn chị. - Bảo mỉm cười.

- Chào em!

- Dạ, em chào chị. - Vừa ngắt máy, Nha Bảo đã nắm chặt tay, cười thật tươi, cuối cùng cô cũng được gọi phỏng vấn.

Mười giờ sáng hôm sau, gương mặt trắng bệch, hết sức lo lắng, Nha Bảo chạy như bay vào cổng sau khách sạn King, cố gắng lấy bình tĩnh nói với bảo vệ:

- Em có hẹn phỏng vấn ạ.

- Sao giờ mới tới, thang máy đi thẳng vào, phòng nhân sự nằm tầng năm bên tay trái, em để chứng minh lại và mang thẻ này vào. - Anh bảo vệ đưa cho Nha Bảo chiếc thẻ ra vào khách sạn dành cho khách.

- Em cảm ơn. - Nha Bảo nhanh chóng đi vào thang máy, vừa bước ra khỏi thang máy thì cô bắt gặp một chị đi ra từ cửa phòng nhân sự, Nha Bảo hít hơi, mím môi lo lắng hỏi - Chị ơi, em có hẹn phỏng vấn?!

- Phỏng vấn xong cách đây mười lăm phút rồi em. - Chị nhân viên nhìn cô với vẻ mặt ngạc nhiên, rồi nói tiếp - Hẹn em lần sau nhé.

- Em cảm ơn. - Nha Bảo thất thểu bước vào thang máy.

Xuống tới cổng, Nha Bảo thất thần đứng nhìn ra đường, thở dài, chẳng hiểu hôm nay cô bị gì mà sáng sớm đã xui thế. Vừa bước ra khỏi nhà thì cái xe của cô không có tiếng máy mặc dù đã ra sức đề và đạp, dắt xe vào cửa tiệm sửa, sau mười lăm phút chẩn đoán, cô được thông báo xe mất hơi, phải mở lốc máy ra, bla bla....

Và kết quả là cô đã phải cắn răng bỏ ba chục ngàn ra đi xe ôm tới khách sạn, nhưng hời ơi, cô phải đi bộ thêm mười lăm phút mới thấy được xe ôm, rồi cũng chả hiểu làm sao mà xe lại thủng, thế là không còn cách nào khác, Nha Bảo cắn răng chạy bộ tới khách sạn. Tới nơi thì đành ra về, trên tay cô, bộ hồ sơ và tập tài liệu được cô dày công chuẩn bị mấy tháng qua bay phần phật. Tưởng rằng cô có thể đưa cho hội đồng tuyển dụng xem qua kế hoạch, nào ngờ... Một cơn gió mạnh ập tới, những tờ giấy A4 trên tay cô bay bay trong gió, giạt mình, cô vội vàng ngồi xuống nhặt từng tờ một.

Từ bên trong khách sạn, phía cổng chính, một nhóm người ăn mặc lịch sự bước ra.

- Hẹn gặp lại anh. - Vũ Huy bắt tay từng người trong ban giám đốc, rồi quay đi, toan bước tới xe ô tô đã chờ sẵn ở trước mặt thì một tờ giấy A4 bay tới, bám trên mũi giày của anh. Dừng lại, Vũ Huy cúi xuống nhặt tờ giấy lên và đọc...

“Kế hoạch Tiệc cưới lãng mạn trên biển...”

Đọc lướt qua thật nhanh, đôi chân mày khẽ nhíu lại, rồi ngẩng đầu lên nhìn qua bên phải, nơi tờ giấy bay tới, một cô bé đang cúi nhặt từng tờ giấy A4, anh nhanh chóng đi lại phía cô bé ấy.

Nhận thấy có người đang bước lại gần, Nha Bảo ngẩng đầu lên, hướng mắt về phía dáng người cao to đang tiến lại gần cô. Ánh sáng của mặt trời đang chiếu thẳng vào mắt cô, khiến cô vội vàng dùng tay che bớt ánh sáng để nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, nhưng nỗ lực của cô chỉ là hình ảnh đen đen của anh. Nha Bảo đứng dậy, thoáng chút ngập ngừng rồi chìa tay ra, nở một nụ cười:

- Cảm ơn anh đã nhặt giúp. - Nói xong, cô thu nụ cười lại, rút tờ giấy trên tay anh, rồi gật đầu, xoay người bước đi.

Vũ Huy quét tia nhìn sắc bén của mình theo bóng dáng lủi thủi của cô bé, khóe môi anh khẽ nhếch lên.

Ngày hôm sau, đang loay hoay dắt xe đi làm thì điện thoại trong túi quần lại rung bần bật, thói quen cũ, Nha Bảo nhanh chóng đưa tay xuống, rồi lại lôi điện thoại ra, nhìn vào màn hình, lại là số bàn, cô nhấn nút bắt máy:

- Alo, Bảo nghe!

- Đây là số điện thoại của Nguyễn Ngọc Nha Bảo đúng không ạ? - Một giọng nữ trẻ trung nhẹ nhàng vang lên.

- Dạ, đúng rồi ạ. - Nha Bảo nhỏ giọng.

- Chị gọi từ phòng nhân sự công ty Romance, không biết Nha Bảo ngày mai lúc ba giờ chiều có bận gì không? Bên chị muốn hẹn em phỏng vấn.

- Dạ... ạ? - Trong đầu Nha Bảo lúc này hiện lên dấu hỏi, công ty Romance là công ty nào vậy trời, mình bấm nộp đơn nhiều quá giờ không biết đường nào mà lần luôn.

- Vậy, hẹn Nha Bảo lúc ba giờ chiều ngày mai, tại văn phòng công ty Romance, số 65 Đường Pasteur, quận một nhé.

- Dạ, vâng, em cảm ơn. - Nha Bảo vẫn còn đang đặt dấu hỏi to tướng, nhưng ngay sau đó cô mỉm cười, kệ, đi làm, tối về Google xem công ty nào, rồi chuẩn bị mai đi phỏng vấn.

Ba giờ chiều ngày hôm sau.

Trong bộ đồ đồng phục vừa tan ca, Nha Bảo đã vội vàng chạy sang công ty Romance, hôm nay cô đã xin phép chị Quản Lý về sớm mười lăm phút để kịp qua phỏng vấn. Tối qua sau khi tìm hiểu trên mạng, Nha Bảo được biết đây là một công ty chuyên về lĩnh vực quảng cáo và tổ chức sự kiện.

Hít hơi trước khi bước vào văn phòng, Nha Bảo trưng ra nụ cười thật tươi.

- Chào anh chị!

- Chào em, mời em ngồi, em là Nha Bảo? - Khánh Toàn nhìn thẳng vào cô bé đang ngồi trước mặt mình, nở một nụ cười.

- Dạ! - Nha Bảo gật đầu xác nhận.

- Em có thể giới thiệu sơ qua về mình không? - Khánh Toàn tiếp tục.

- Dạ! Em tên Nguyễn Ngọc Nha Bảo, năm nay hai mươi hai tuổi. Em tốt nghiệp đại học chuyên ngành quản trị kinh doanh.

- Ủ! Hiện tại thì bên anh đang cần tuyển nhân viên phòng kế hoạch, không biết Nha Bảo có hứng thú không?

- Dạ, có ạ. - Nha Bảo trả lời ngay lập tức, thật sự mà nói cô ban đầu khá tò mò không biết sao công ty này biết cô và càng thắc mắc không biết họ đang tuyển vị trí gì, hơn nữa cô sắp trở thành thất nghiệp nên cũng cần công việc mới.

- Vậy bây giờ, giả thiết em phải viết một bản kế hoạch cho đám cưới của nghệ sỹ thì em sẽ nói những gì trong bản kế hoạch đó? - Khánh Toàn hỏi tiếp.

- Em có mang theo một số kế hoạch do em viết, anh chị có thể xem qua ạ, trong này có một số kế hoạch em viết cho đám cưới - Nha Bảo mạnh dạn rút tập tài liệu trong balo ra đưa.

Sau khi đọc xong bản kế hoạch của cô, Khánh Toàn quay sang đồng nghiệp, ánh mắt hai người giao nhau đầy ẩn ý, sau đó anh quay lại, gật đầu cười với Nha Bảo:

- Nếu được nhận, ngày mấy em có thể đi làm?

- Dạ... giữa tháng này ạ. - Nha Bảo quá bất ngờ, tay cô đang chảy cả mồ hôi vì lo lắng.

- Vậy, hẹn em ngày mười lăm tháng này gặp lại nhé. - Khánh Toàn mỉm cười, đứng dậy rời khỏi bàn, tiến lại bắt tay Nha Bảo - Những việc khác phòng nhân sự bên anh sẽ liên lạc với em sau, chào em!

- Dạ... em chào anh chị!

Bước ra khỏi tòa nhà công ty Romance rồi mà tay Nha Bảo vẫn còn run, chân cô cũng cứng lại, cuối cùng cô cũng đạt được ý nguyện, thở phào nhẹ nhõm, Nha Bảo vừa đi vừa mỉm cười, thật là muốn hét to lên vì sung sướng.

Trong khi đó, Khánh Toàn vội vàng bấm nút thực hiện cuộc gọi sau khi tiễn Nha Bảo ra khỏi văn phòng:

- Alo! Đây, cậu kiểm đầu ra một cô nhóc lãnh mận thế hử?!

- Sao? Không được hả? - Vũ Huy nhú mày, tay ngừng lật tài liệu.

- Quá được là đằng khác, chỉ có điều không đúng chuyên ngành nên kế hoạch có phần chưa được mượt lăm, nhưng mà trên hết là rất có sáng tạo - Khánh Toàn gật gù.

- Ồ... vậy thì tận thu đi, cúp đây. - Vũ Huy lại tiếp tục lật tài liệu, khoe miệng khê nhếch lên cười.

Nửa tháng sau.

Đứng trước tòa nhà văn phòng công ty, Nha Bảo hít một hơi thật sâu, hai bàn tay lạnh cóng nắm chặt. Hôm nay, ngày đầu tiên cô đi làm.

Sau giây phút làm quen với tất cả các đồng nghiệp trong công ty, cô bắt tay vào việc dọn dẹp và trang trí bàn làm việc của mình, vừa làm vừa tự nhủ thầm “phải sống sót sau hai tháng thử việc nhé!”

Khi chiếc kim đồng hồ dài nhích từng chút chậm chạp về số mười hai, còn cây kim ngắn đang nằm ngay số sáu, mặt trời đã lặn chỉ còn in vệt đỏ đỏ phía xa xa, cũng là lúc Nha Bảo nhắm hai con mắt căng cứng vì cả ngày nhìn vào màn hình máy vi tính, nắm chặt hai bàn tay đã bắt đầu lạnh cóng vì điều hòa nhiệt độ và sự hồi hộp sau ngày đầu tiên làm việc.

Bước chân chậm chậm xuống tầng hầm giữ xe, Nha Bảo mỉm cười, dù mệt nhưng thật sự rất vui, công việc này cô rất thích. Nhiệm vụ của cô ở phòng kế hoạch là viết ra những kịch bản cho những sự kiện mà khách hàng yêu cầu hoặc lên kịch bản sẵn làm mẫu, rồi tới hiện trường, xem xét hợp tác với đội kỹ thuật hoàn thành kế hoạch, hoặc bắt tay với phòng kinh doanh nhằm đáp ứng nguyện vọng của khách hàng, thỉnh thoảng cùng đội thu mua đi lùng địa điểm và nguyên vật liệu trang trí cho các sự kiện.

Bấm khóa mũ bảo hiểm xong, Nha Bảo thở dài nhìn dòng người đông đúc trên đường, thầm nghĩ, giờ này mà về thì thể nào cũng gặp kẹt xe, thôi thì qua quán café của mấy người đồng nghiệp cũ mới mở vậy. Nghĩ rồi Nha Bảo đề máy, chạy về hướng khu phố Tây.

Chicco Coffee giờ này chỉ có vài vị khách tây quen thuộc đang tán gẫu với Hoàng chủ quán. Nói là chủ quán nhưng Hoàng chỉ là người đứng tên trên danh nghĩa vì cái quán café nhỏ này là công sức của sáu người góp lại.

Mắt dán chặt vào màn hình máy tính xem phim và thưởng thức ly bánh cookies xay với syrup bạc hà của mình, Nha Bảo mỉm cười, không để ý là bên ngoài trời đã tối hẳn, khách trong quán đã về hết, đồng hồ đã chỉ chín giờ tối.

- Xem quán giúp Hoàng một xiu, chạy đi công việc cái, có gì cứ bán rồi viết lại trong sổ giùm nha. - Hoàng nháy mắt với Nha Bảo.

- Ừm. - Nha Bảo lơ đãng gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

Tung hai cánh tay lên không trung, uốn người ra sau, duỗi thẳng chân, ngồi luyện phim suốt hai tiếng khiến toàn thân Nha Bảo cứng đờ, bất chợt cô thoáng giật mình, một vị khách đã yên vị trên ghế cách cô ba cái từ lúc nào, im lặng quan sát cô.

- Hờ! Chết thật, xin lỗi, anh dùng gì ạ? - Nha Bảo nhanh chóng rút tờ menu đưa cho vị khách nam.

- Cho tôi một hot latte. - Vị khách nam trả lời ngay lập tức, khiến cho hành động đưa menu của Nha Bảo có chút dư thừa.

Ngay lập tức Nha Bảo nở một nụ cười chuyên nghiệp hết sức đáp lại, rồi cô nhảy xuống ghế, chạy nhanh vào quầy bar bắt tay vào việc pha café.

Nhìn cách vị khách nam này thưởng thức tách café do mình làm khiến Nha Bảo cũng có chút hồi hộp. Anh ta đang nhẹ nhàng xoay xoay tách café trong tay, chậm chậm đánh giá hình thức của nó, rồi nhẹ nhàng nhắc chiếc tách lên, nhấp nhẹ một ngụm, rồi lại một ngụm nữa, môi Nha Bảo cũng bặm lại theo từng ngụm

nhắm nháp café của anh ta. Cô nữa muốn hỏi xem anh ta thấy café như thế nào, nữa lại không dám, vẻ ngập ngừng khiến cô mở miệng ra định nói rồi lại thôi.

- Café ngon. - Anh đặt tách café xuống cái đĩa rồi nhẹ nhàng xé vỏ bao đường đổ vào trong tách, khuấy nhẹ, mắt hướng lên nhìn về phía cô, trả lời cho câu hỏi đang chực rời khỏi môi cô.

Nha Bảo ngạc nhiên, cứ y như anh ta đi guốc trong bụng cô vậy, khi này là cái menu, giờ tới tách café.

Vũ Huy rời khỏi Chicco khi Hoàng trở về, cũng gần tới giờ quán đóng cửa. Anh mỉm cười xách cặp táp bước đi, một tay nới lỏng cà vạt, nghiêng lại một chút về khuôn mặt của cô khi này, anh biết là cô đã không nhận ra anh. Mà cũng lạ, khuôn mặt anh từ trước tới giờ luôn được mọi người đánh giá rất ấn tượng ngay từ lần đầu gặp gỡ, khiến cho người khác không khỏi lưu luyến ngắm ngó, thế mà cô một chút biểu hiện quen biết, cũng không thể hiện trên gương mặt.

3. Chương 3: Nhắm Mắt Cũng Thấy Công Việc

Nói đến công việc, có lẽ tháng này Nha Bảo sẽ chết chìm trong công việc. Cô sắp gần đến hạn hết hợp đồng thử việc, cũng đang lo lắng cho chính số phận của mình có được ký hợp đồng chính thức hay không, vì bản thân cô đã quá yêu thích công việc của phòng kế hoạch, lại nhận được một nhiệm vụ mà theo cô nhận định là nếu làm tốt thì chắc chắn trăm phần sẽ được ký hợp đồng chính thức.

Cầm bản phân công nhiệm vụ cho tuần mới trong tay, Nha Bảo không khỏi hồi hộp, lần đầu tiên cô được phân công tự viết kịch bản đám cưới. Cô đọc sơ qua yêu cầu của khách hàng:

- Nam, muốn làm một tiệc cưới lãng mạn cho bạn gái thân thiết, nơi tổ chức là Đà Lạt, phải có hoa hồng màu hồng, phải có không gian màu hồng, phải là tiệc buffet có món này, món này... phải có...

Nhìn bản yêu cầu dài mười trang a4 kín mít chữ, Nha Bảo hít hơi nén bi thương, cố lên, cố lên, vì bốn chữ Nhân viên chính thức, cố gắng mà hoàn thành tốt.

Nha Bảo bắt tay vào việc lên kế hoạch, cô bắt đầu tìm địa điểm trên mạng ở Đà Lạt có khả năng chứa một ngàn khách cho tiệc buffet ngoài trời.

Sau một tiếng đồng hồ mở to hai con mắt nhìn vào màn hình máy tính với vô số tab trang web, cuối cùng cô cũng lọc được ba cái địa điểm khá lý tưởng. Ngay lập tức, cô bắt tay vào việc viết lịch trình cho đám cưới.

Hai ngày vật lộn với mớ yêu cầu của khách hàng, Nha Bảo tạm thời mỉm cười, cô đã xong bản kế hoạch nháp, bây giờ phải liên lạc với khách hàng khó tính kia để thảo luận về bản kế hoạch của cô.

Tiếng tút dài trong điện thoại vang bên tai khiến trống ngực Nha Bảo cũng đập liên hồi, một giọng nói trầm thấp vang lên khiến Nha Bảo thở nhẹ, hít hơi căng lồng ngực, cô nói:

- Xin chào, tôi là Nha Bảo gọi từ phòng kế hoạch công ty Romance, xin hỏi có phải anh là Phạm Huy không ạ?

- Đúng rồi. - Giọng nam trầm thấp ấy vẫn không chút thay đổi đáp lại trong ống nghe.

- Xin hỏi hôm nay anh có bận việc gì không, chúng ta có thể sắp xếp một cuộc hẹn để tôi nói với anh về bản kế hoạch cho đám cưới ngày hai mươi tháng sau được không ạ?

- Để tôi xem lịch làm việc, cô đợi một chút... - Tiếng lật giấy vang lên trong điện thoại khiến Nha Bảo cũng cảm thấy hồi hộp theo, cô cắn môi dưới - Chiều nay khoảng ba giờ tôi sẽ tới phòng kế hoạch gặp cô, vậy được không?

- À, dạ được ạ, vậy ba giờ chiều nay chúng ta sẽ thảo luận. - Nha Bảo nhanh chóng viết lại giờ hẹn trên tập giấy nhớ màu vàng.

- Vậy chào cô!

- Dạ, chào anh. - Nha Bảo thở phào, gác máy.

Đây là lần đầu tiên cô làm kế hoạch một mình nên cũng khá lo lắng, những lần trước cô cùng làm với các anh chị khác trong phòng kế hoạch, cũng có lo lắng nhưng không bằng lần này là một mình tự gặp khách hàng, thỏa thuận.

Ba giờ chiều, Nha Bảo nhìn lại một lần nữa bản kế hoạch trong tay rồi đẩy cửa bước vào phòng họp gặp khách hàng.

Vũ Huy ngồi rất thong thả trên ghế, một tay để trên đùi, tay còn lại thả trên thành sô pha. Vừa thấy cô đi vào, khóe miệng anh khẽ run nhẹ, mi mắt hơi cong lên.

Nha Bảo gật đầu mỉm cười chào anh, cô nhẹ nhàng ngồi xuống phía đối diện, sau đó đưa cho anh bản kế hoạch chi tiết do cô soạn thảo.

Mắt chăm chú dõi theo từng trang giấy đang được lật trên tay Vũ Huy, miệng vẫn tiếp tục thuyết minh về bản kế hoạch của mình mà hai bàn tay đang nắm thật chặt, mồ hôi chảy một đường bên mang tai cho thấy Nha Bảo đang rất căng thẳng. Cô chăm chú dõi theo từng biểu hiện trên mặt khách hàng nhưng tuyệt nhiên chẳng thể nắm bắt được bất kỳ biểu hiện nào từ anh. Vẫn bộ mặt lạnh lùng, tay lật từng trang giấy chậm chậm, ánh mắt cứ lướt theo từng dòng chữ rất rất chậm rãi của anh, khiến tim Nha Bảo cũng đập chậm theo.

- Được rồi, cô có thể bắt tay vào việc triển khai thực hiện, tôi đồng ý với bản kế hoạch của cô. - Vũ Huy rút nắp bút, ký rồi đóng tập kế hoạch lại, hướng ánh mắt về phía Nha Bảo.

Lúc đi ra cửa anh khẽ mỉm cười, quả nhiên cô không phụ lòng anh. Ban đầu khi chọn cô làm bản kế hoạch này, anh còn nghĩ rằng cô khó có thể đáp ứng hoàn toàn các yêu cầu của mình, nhưng khi đọc bản kế hoạch và thoáng thấy hai con mắt gấu trúc, gương mặt xanh lè của cô cùng giọng nói chậm rãi theo từng nhịp lật giấy của mình khiến anh thấy vui vui trong lòng.

Chợt nhớ đến còn một điều anh chưa nói với cô, vừa quay lại đã thấy vẻ mặt hoan hỉ của Nha Bảo cùng điệu nhảy có một không hai của cô khiến anh phải cố gắng nén cười, tăng hăng giọng thu hút sự chú ý của cô.

- Ủ...Hm, cô cứ triển khai kế hoạch đi, tôi sẽ sắp xếp lịch làm việc để lên Đà Lạt cùng.

- À... dạ được ạ! - Nha Bảo vội vàng thu vẻ hoan hỉ của mình lại, trưng ra một bộ mặt nai hết sức trả lời anh. Chợt nhận thấy hình như trong mắt Vũ Huy thoáng nét cười, cô lại đỏ mồ hôi hột. Thôi rồi, cô đã cho anh thấy vẻ nhí nhảnh quá sức của mình, tiêu rồi, hình tượng thực nữ cô xây dựng kỳ công khi bước vào Romance bay bay...

Lại nói về hình tượng thực nữ của mình, Nha Bảo ỉu xiu, thật ra, vốn dĩ cô khá là cá tính và năng nổ như con trai, cái miệng hoạt động rất linh hoạt và đầu óc cực kỳ nhạy. Nhưng rút kinh nghiệm đau thương từ hai mươi hai năm qua, lần này khi bước vào Romance cô luôn cố gắng che dấu cá tính của mình thay vào đó cố gắng xây dựng hình tượng thực nữ. Vì sao ư?! Vì cô đã hai mươi hai tuổi mà chưa có một mối tình vắt vai nào cả, đám bạn của cô đồng loạt tuyên bố cô cá tính quá đàn ông không thích, vì thế cô tuyệt đối phải xây dựng hình tượng phụ nữ đoan trang, nhẹ nhàng, thùy mị.

Đà Lạt

Cơn mưa phùn nhẹ cùng hơi lạnh của xứ sở sương mù khiến cho hai má của Nha Bảo đỏ hây hây, môi cũng mọng đỏ còn cái hai cánh mũi thì phập phồng ửng hồng vì ghẹt mũi.

Cả tuần nay Nha Bảo cùng chiếc xe máy đã đi khắp Đà Lạt. Ngày nào cũng phải chạy xe từ khách sạn đến hiện trường, cùng đội kỹ thuật sắp xếp sân khấu, rồi lại xách xe chạy xuống Vạn Thành vào nhà vườn mua hoa hồng. Tự tay Nha Bảo lựa chọn từng bông hoa hồng vừa hé nở màu hồng nhạt nhợt điểm thêm sương sớm. Thật ra, việc chọn hoa hồng với Nha Bảo còn khó hơn dựng hiện trường vì khách hàng đã đặc biệt nhấn mạnh rằng hoa phải màu hồng nhạt và hé nở, phải có sương đọng trên hoa trong ngày cưới nên chẳng còn cách nào khác, Nha Bảo phải xuống Vạn Thành lựa từng bông hoa. Cũng may cho cô là còn có Khánh Linh, nhờ bạn cùng thời đại học, vốn dĩ là con gái nhà trồng hoa ở Vạn Thành nên Nha Bảo cũng không phải đau đầu khi lựa hơn cả ba ngàn bông hoa “e ấp nở” như lời Vũ Huy nói.

Sáng sớm nay, Nha Bảo đã phải mặc hai cái áo len thật dày, quần nguyên một cái khăn choàng cổ to xụ vì bây giờ cô đã chính thức bị cảm lạnh do không quen khí hậu. Tuy rằng mệt nhưng trên môi Nha Bảo là nụ cười vì cô đang hết sức vui vẻ đi cắt hoa cùng gia đình Khánh Linh.

Nhìn những bông hồng “e ấp” Nha Bảo nheo mắt nở một nụ cười mãn nguyện.

Ngày hai mươi.

Ngày đám cưới cuối cùng cũng đến.

Nhìn lại một lần nữa hiện trường, hoa hồng nhạt chớm nở, sân khấu là màu hồng của hoa, màu trắng của vải lụa, sân vườn là màu xanh của cỏ, bàn ghế là màu vàng nhạt. Cuối cùng Nha Bảo cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ chỉ còn cách một tiếng đồng hồ nữa là tới giờ cử hành hôn lễ, Nha Bảo nhìn vào đồng hồ, cô đang đợi Vũ Huy đến hiện trường xem xét lại lần cuối. Cả tuần lễ lo lắng chuẩn bị, cô gầy đi trông thấy, mắt trũng sâu nhưng miệng vẫn luôn là nụ cười. Đối mặt với những yêu cầu khó tính của anh, cô cũng chỉ cười, không nói gì hết, rồi cố gắng hết sức cùng đội kỹ thuật hoàn thành như mong đợi của anh.

Vũ Huy đang kiểm tra từng chi tiết một ở hiện trường, đây là đám cưới của bạn gái cũ do vậy anh muốn mọi thứ phải hoàn hảo tuyệt đối.

Cũng như cả tuần nay, anh liên tục phải đi từ thành phố lên Đà Lạt để xem xét tiến độ công việc cũng như bàn bạc với Nha Bảo để chỉnh sửa hiện trường.

Anh biết Vân An yêu thích hoa hồng nhạt, yêu thích màu trắng tinh khôi, yêu thích màu xanh của cỏ cây, lại không thích một đám cưới gò bó theo kiểu truyền thống do vậy anh muốn cho cô một đám cưới như mong đợi. Chỉ tiếc rằng chú rể của ngày hôm nay sánh vai bên cô không phải là anh.

- Anh thấy thế nào? - Tiếng Nha Bảo vang lên từ đằng sau đưa Vũ Huy về thực tại, anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, khôi phục khuôn mặt lạnh lùng quay lại nhìn cô.

- Cô làm rất tốt!

- Cảm ơn anh. - Nha Bảo thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng anh cũng đồng ý với hiện trường, như vậy là cô đã hoàn thành nhiệm vụ với vị khách khó tính này. Anh khiến cô cùng các anh chị em trong đội kỹ thuật phải làm việc với cường độ và áp lực cực kỳ lớn. Anh bắt buộc mọi thứ phải hoàn hảo đến từng chi tiết, ngay cả hoa hồng viền cho đám cưới anh cũng xem xét từng bông một.

- Vậy tôi đi bàn giao phần tổ chức tiệc cho bên nhà hàng, chào anh!

- Cô đi đi.

Giờ phút buổi lễ kết hôn bắt đầu, nhìn nụ cười thật tươi trên môi Vân An khiến trái tim Vũ Huy rộn lên một nhịp. Vân An và anh vốn dĩ là thanh mai trúc mã, từ bé hai nhà đã có hẹn ước.

Cô cùng anh lớn lên, vui đùa, cùng nhau đi học, rồi họ cứ thế yêu nhau. Vân An nhẹ nhàng, nhu mì như cái tên của cô vậy khiến cho Vũ Huy thấy bình lặng bên cô. Với anh, cô là người mang lại cảm giác yên bình sau những giờ làm việc căng thẳng, là nơi để anh tựa vào những lúc mệt mỏi vì công việc. Nhưng có lẽ số phận đã không sắp xếp cho cô và anh một điểm nối mà chỉ có thể mãi mãi song song như hai người bạn.

Vân An cũng yêu anh, nhưng cô không thể chấp nhận việc anh luôn bị những cô gái nhìn ngắm, khao khát, vì anh đẹp trai, tài giỏi và lại rất giàu có. Cô không thể chịu được khi nhìn thấy anh bị những cô gái khác vây quanh, cô lại càng không thể chịu nổi những tin tức của báo lá cải khi đăng những cái tít giật gân về anh với các cô gái khác. Vì thế, Vân An đã lựa chọn Hải Đăng, anh bác sỹ lặng lẽ theo đuổi cô bấy lâu để kết duyên vợ chồng. Bên Hải Đăng, Vân An thấy lòng mình nhẹ nhàng, thanh thản, cô không phải lúc nào cũng lo sợ anh sẽ bị những cô gái khác cướp đi như Vũ Huy, cô cũng không phải lo sợ Hải Đăng vì một phút sao nhãng mà quên đi cô. Vì cô tin vào sự chung thủy của Hải Đăng khi anh cứ mãi theo đuổi cô suốt sáu năm trời mặc dù bị cô từ chối. Không phải Hải Đăng không tài hoa như Vũ Huy cũng không phải Vũ Huy là người lãng nhãng, cô chọn Hải Đăng vì anh có một gia thế bình thường, một cuộc sống của những nhân viên công chức bình thường. Với cô, cuộc sống của công chúa trong gia đình giàu sang từ bé đến lớn của

mình, thì khát khao có một gia đình bình thường như Hải Đăng là mong ước nhỏ nhoi mà Vũ Huy khó có thể đáp ứng được.

Ngày hôm nay, trong đám cưới của mình, Vân An muốn Vũ Huy nhìn thấy hạnh phúc của cô và cũng là lời tạm biệt ối tình thanh mai trúc mã của họ, cũng như lời chúc anh sớm tìm được hạnh phúc mới. Ngày hôm nay, ngày đẹp nhất trong đời của mình, cô thật hạnh phúc, hạnh phúc vì lấy được người chồng yêu mình, hạnh phúc vì cô sớm có được một mái nhà an bình, hạnh phúc vì cô có một đám cưới trong mơ vì đó là món quà của người bạn thân lâu năm hiểu mình nhất.

Vũ Huy châm điều thuốc, anh nhẹ nhàng rời khỏi tiệc cưới, đi bộ thong thả. Dấu chấm hết cho cuộc tình ba mươi năm của anh. Nhìn cô cười rạng rỡ, anh thấy an lòng. Điều thuốc trên môi lập lè khiến biểu cảm trên khuôn mặt nam tính của anh thêm phần khó đoán, anh lặng lẽ vắt áo vest lên lưng, thả từng bước dọc theo hồ Xuân Hương.

Nha Bảo lững thững đi dạo, cuối cùng cô cũng được trở lại thời sinh viên với những tháng ngày đi Đà Lạt bụi bặm việc vừa đi dạo hồ Xuân Hương vừa bóc từng hạt bắp nướng cho vào miệng nhai dòn dòn.

Cái lạnh của buổi đêm, ánh đèn vàng rực rỡ, những cặp tình nhân ngồi bên bờ hồ, ngồi trên ghế đá, sánh đôi nhau đi trước mặt khiến cho Nha Bảo thấy buồn buồn. Cô khẽ xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, lúc này đi vội quá, cô quên mất đôi găng tay tại hiện trường, nên giờ chỉ biết thổi hơi vào tay cho đỡ lạnh.

Vũ Huy ném điều thuốc đã hút hết vào thùng rác, anh đứng ngăn người nhìn ra hồ nước, mặt hồ yên lặng quá, yên lặng như trong lòng anh bấy giờ vậy.

- Á!

- Xin lỗi chị không sao chứ!?

- Tôi...không sao!

Nha Bảo xoa xoa bả vai của mình, thở một hơi dài, không hiểu sao hôm nay lại là thứ bảy máu chảy về tim, mình lại một mình nơi lãng mạn của Đà Lạt mộng mơ với trái bắp nướng trên tay đi giữa một rừng tình nhân, để rồi bị một đôi tình nhân đùa giỡn nhau va vào.

Nhìn trái bắp nướng nằm chỏng chơ trên cỏ, cô tiếc, ăn chưa hết, quá phí, mắt vẫn dán vào trái bắp.

- Có cần tôi mua cho cô trái khác không?

Nha Bảo ngẩng đầu nhìn vào người đàn ông vừa lên tiếng với mình, cô nhú mồm, hóa ra là Vũ Huy. Không hiểu giờ này hắn ta đứng đây làm gì, phải lo dự đám cưới ăn uống linh đình chứ, đám cưới tốn nhiều tiền, công sức thế mà.

Thấy cô đứng ngây người nhìn anh, Vũ Huy hỏi lại lần nữa:

- Có cần tôi mua cho cô trái khác không?

Nha bảo lúc này mới nhận thấy mình vô duyên, khi không lại suy nghĩ vớ vẩn, vội vàng trưng ra nụ cười đã được luyện tập rất nhiều lần, nhẹ nhàng trả lời:

- Không cần đâu ạ!

- Thế sao cô nhìn nó như thể vừa đánh rơi cả cây vàng vậy? - Vũ Huy châm chọc.

- À...tại vì...chưa ăn xong mà. - Nha Bảo cắn môi, hình như cô vừa cho anh thấy bản chất tiết kiệm “Bác Hồ” của cô rồi. Thôi kệ, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối gặp mặt hắn ta rồi, mình cũng không cần phải thực nữ lắm.

- Cô không dự tiệc à? Tôi nhớ là có bàn dành ọi người mà. - Vũ Huy nhìn cô, thoáng thấy vẻ mặt bí xị đã tươi tỉnh nhanh chóng.

- Câu này tôi phải hỏi anh mới đúng chứ? - Nha Bảo nhú mồm, đã không muốn hỏi mà anh còn khiến cô phải bật lại - Tôi thấy anh bỏ nhiều công sức cho đám cưới vậy mà giờ tiệc gia đình anh lại lang thang chốn này.

- À... cũng giống cô, tôi tính đi ăn bắp nướng. - Vũ Huy nhún vai.
 - Gì chứ...không lẽ anh cũng mắc bệnh như tôi? - Nha Bảo nghi ngờ.
 - Bệnh gì? - Vũ Huy cau mày suy nghĩ - Không lẽ cô mắc bệnh cuồng bắp?
 - Anh! - Nha Bảo cứng họng, bình tĩnh nào, phải thực nữ, Nha Bảo hít thở, lấy bình tĩnh, cô đáp - Tôi muốn nhân tiện ngày cuối cùng đi dạo Đà Lạt một chút, không thì mai về thành phố lại tiếc.
 - À... vậy thì tôi với cô cùng đi đi. - Vũ Huy nói rồi quay lưng - Nhân tiện lâu quá tôi cũng không ăn bắp nướng, tôi với cô mua bắp ăn nhé!
 - Hơ... vậy thì không khách sáo. - Nha Bảo nở nụ cười tươi tắn, bước vội theo Vũ Huy.
- Hai người hai tay hai trái bắp, sóng đôi đi dạo xung quanh hồ Xuân Hương.
- Nha Bảo phá vỡ không khí im lặng
- Nè, không phải anh tập trung chuyên môn quá chứ?
 - Là sao?
 - Thì ăn bắp nè, thấy anh im lặng quá!
 - Uhm, tại cô không nói gì hết, không lẽ tôi “diễn” một mình. - Vũ Huy lại bắt đầu châm chọc cô.
 - Tại sao anh thích ăn bắp nướng? - Nha Bảo tò mò hỏi.
 - Tôi không thích, chẳng qua lâu lâu ăn cho vui. Còn cô?
 - Tôi hả... đây là sở thích từ bé của tôi, mỗi lần lên Đà Lạt là phải bắp nướng dạo hồ Xuân Hương, tận hưởng cái cảm giác ngất từng hạt bắp dòn tan bỏ vào miệng nhai rộp rộp thật đã. Một vòng hồ là hết một trái bắp.
 - À...ra thế. - Vũ Huy mỉm cười - Tôi nghe mọi người trong đội kỹ thuật nói bông hồng là do cô đi chọn rồi cắt mang đến hiện trường?
 - Đúng như vậy.
- Nhìn vẻ mặt không chút biểu tình xúc động của Vũ Huy khiến Nha Bảo thấy hơi tức giận, nói gì thì cũng bốn ngày ròng rã ở Vạn Thành của cô mà anh nói nhẹ như không. Mà không được, có trách thì cũng trách cô được giao nhiệm vụ này, mà cũng phải nói là hấn ta mạnh tay chi tiền cho đám cưới quá như vậy, dù chỉ đám cưới của bạn, không biết đám cưới của hấn ta còn hoành tráng cỡ nào.
- Làm sao cô phải đi xuống nhà vườn cắt hoa, cô không gọi người ta giao được à? - Vũ Huy tò mò hỏi.
 - Anh còn nói... - Nha Bảo lớn giọng, chợt nhận ra mình đang đứng trước khách hàng khó tính là hấn mà tiền công vẫn chưa được lãnh, cô nhẹ nhàng nói tiếp - Là anh muốn hoa tươi e ấp sương sớm, vì thế tôi phải đích thân ra tay chứ sao, không anh lại nói chúng tôi không đáp ứng hợp đồng.
 - Vậy cô xuống từng nhà vườn mua ba ngàn bông? - Vũ Huy ngạc nhiên.
 - Không, tôi đâu có quen biết rộng thế, cũng may là nhờ bạn thân hồi đại học của tôi là con gái nhà vườn ở Vạn Thành, hơn nữa Khánh Linh cũng đang ở đây làm việc nên tôi nhờ giúp đỡ.
 - Vậy chắc cô thạo nhà vườn Vạn Thành lắm?
 - Gần như thế, vì năm nào cũng lên nhà Khánh Linh chơi. - Nha Bảo thành thật trả lời.
 - Vậy, ngày mai cô đưa tôi xuống đó tham quan nhé. - Vũ Huy đề nghị.
 - Ngày mai?! Chẳng phải hôm nay chúng ta đã kết thúc hợp đồng à? - Nha Bảo nghi ngờ.
 - Đúng vậy, nhưng ngày mai sẽ có hợp đồng mới. - Vũ Huy nhún vai, ngắt một hạt bắp đưa lên môi.
 - Gì chứ?! Tôi không phải hướng dẫn viên cũng không phải dân bản địa, mà cho dù công ty có nhận hợp đồng như thế với anh cũng chưa chắc tôi là người được giao nhiệm vụ đó. - Nha Bảo cười đắc thắng, thật

sự cô mong muốn ngày mai về tới thành phố ngủ một giấc cho đã, cả tháng nay cô lao vào làm việc điên cuồng chỉ vì cái hợp đồng với hân ta, thế mà ngày mai còn phải gặp kẻ khó tính khó ưa này nữa thì thật là giết người mà.

- Chắc chắn cô sẽ được giao nhiệm vụ đó. - Khóe môi Vũ Huy nhếch lên.

- Vậy thì cứ chờ ngày mai rồi tính, bây giờ tôi đi về ngủ, bye anh. - Nha Bảo quay lưng bước đi.

Vạn Thành ngày hai mươi mốt.

Trời ơi là trời, sao quả tạ chiếu xuống đầu mình rồi, Nha Bảo nói nhỏ trong miệng.

Sáng nay cô đang mơ màng ngủ thì điện thoại di động reo vang, cứ nghĩ là tới giờ về nên Nha Bảo bắt máy, ai ngờ tiếng chị Kim trưởng phòng vang lên trong điện thoại với giọng điệu rất đều đều nhưng đầy mùi thuốc súng “hôm nay, em có nhiệm vụ đưa khách hàng đi Vạn Thành, còn cả đội sẽ về công ty”.

Kết quả là giờ đây, cô đang đứng trước nhà vườn nhìn cái dáng người cao to của hân ta ung dung đi dạo ngắm hoa như thấy phải kẻ thù không đội trời chung của mình.

- Không đi sao? - Vũ Huy quay lại nhìn cô.

- À, đi chứ. - Nha Bảo chuyên nghiệp trưng ra nụ cười. Đã thế hôm nay ta cho người làm nông dân vườn hoa, Nha Bảo nhắm hướng nhà Khánh Linh mà đi thẳng tới.

Nhìn cái dáng vẻ Vũ Huy nhàn hạ chấp tay sau lưng đi ngắm hoa rồi ngửi mùi thơm của hoa khiến cho Nha Bảo tức đến mức nghiến răng trong miệng. Cô tưởng đâu bắt hân ra cắt hoa cùng gia đình Khánh Linh thì sẽ cho hân một đòn trả thù, ai ngờ, cô đi cắt hoa còn hân ta thì nhàn nhã ngắm hoa.

- Mà làm gì mà nhìn anh ta như muốn ăn thịt vậy? - Khánh Linh thúc nhẹ vào hông Nha Bảo.

- Kẻ thù của tao đó, mà biết không, hân ta bắt tao làm việc không ngừng nghỉ hơn cả tháng, đáng lẽ hôm nay tao sẽ được về thành phố ngủ nướng mà giờ tao phải ở đây nè, thiệt, người ta nói có tiền mua tiên cũng được. - Nha Bảo cắt thật mạnh khiến bông hoa cúc vàng rơi xuống đất.

- Gì chứ, tao thấy anh ta khá đẹp trai mà còn phong độ nữa! Mà bỏ tạt nghĩa trai đẹp rồi hả? - Khánh Linh nheo mắt cười cười.

- Tao đang hận, vẻ đẹp trai bị lu mờ rồi mà. - Nha Bảo chun mũi thở phì phì.

- Ghét nhau lắm cắn nhau đau. - Khánh Linh cười cười.

- Mơ đi, tao mà thích hân, tao không là Nha Bảo. - Nha bảo vỗ ngực tuyên bố.

Giờ cơm tối, đưa chén cơm đến cho ba của Khánh Linh, Nha Bảo tò mò nhú mày nhìn hai cha con Khánh Linh trưng ra bộ mặt lo lắng phiền não.

- Bác Thành, Khánh Linh, có việc gì mà lo lắng vậy?

- À... không có gì đâu. - Bác Thành cười cười, trấn an.

- Thôi ăn cơm. - Khánh Linh bắt đầu khua đũa.

- Chuyện gì vậy mà? - Nha Bảo gắng hỏi.

- Hồi chiều tao mới nghe tin từ hàng xóm nói có nhà thầu nào đó muốn mua lại một phần lớn đất ở Vạn Thành để xây khu phức hợp căn hộ, trung tâm thương mại, mà xem quanh năm ở đây gắn với nghề trồng hoa, bây giờ lại nghe chuyện này, ai mà không lo lắng.

- Thôi, ăn cơm đi, chuyện đó tính sau. - Bác Mai, mẹ Khánh Linh giục cả nhà cầm đũa.

Hai ngày ở Vạn thành cuối cùng cũng trôi qua, hôm nay chia tay gia đình Khánh Linh, lòng Nha Bảo cũng lo lắng cho gia đình nhỏ bạn. Cô biết tin này như sét đánh ngang tai với cả Vạn Thành, không chỉ riêng gì nhà Khánh Linh, mà người dân nơi đây quanh năm sống bằng nghề hoa, bây giờ không trồng hoa nữa họ sẽ sống ra sao. Khẽ thở dài, nhìn cảnh vật hai bên đường, mai đây, cô sẽ không còn được nhìn thấy cánh đồng hoa ở Vạn Thành nữa, lòng chợt trùng xuống.

Vũ Huy không rời mắt khỏi cái ipad nhưng nghe tiếng thở dài của cô, anh biết cô cũng đang lo lắng cho gia đình Khánh Linh.

- Cô buồn sao? - Anh lên tiếng phá vỡ không khí im lặng trên xe.

Cô không trả lời anh.

- Mở nhạc nghe đi Chí Công. - Vũ Huy nhìn vào gương chiếu hậu nói với anh tài xế.

- Dạ. - Chí Công đáp.

Tiếng nhạc vang lên trong xe, một bản nhạc không lời, khiến lòng Nha Bảo dịu lại đôi chút. Cô nói nhỏ với mình:

- Ta mà biết tên trọc phú nào thì ta sẽ chửi hần điếc lỗ tai.

- Vì sao? - Vũ Huy hỏi.

- Anh nghe được sao? - Nha Bảo ngạc nhiên, cô cứ nghĩ anh khó mà nghe được.

- Cô nói đi! - Anh quay sang nhìn cô.

- Chửi hần ta là kẻ không biết làm kinh doanh, nơi đẹp như thế mà đi xây khu thương mại, gặp tôi, tôi sẽ thiết kế tour du lịch cho các cặp vợ chồng lên chụp hình đám cưới nè, cho nhóm bạn đi trải nghiệm hái hoa nhà vườn nè hoặc cùng lắm thì dựng những ngôi nhà mộc mạc để cho khách nghỉ ngơi với hoa, như thế còn hái ra bông tiền. - Nha Bảo nói một hơi không ngừng nghỉ.

- Khá hay! - Vũ Huy nhướn mày, cười cười.

Nhìn vẻ mặt của Vũ Huy, Nha Bảo hết hứng thú, quay lại nhìn ra đường, cô thật sự là lộ hết bản chất với hần ta mà. Ôi! Cái hình tượng thực nữ, nhu mì mà cô đã kỳ công xây dựng, lại ăn nói không ngừng nghỉ như thế. Còn hần ta thì lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng và nụ cười nhếch nhếch môi, trông đều không thể tả. Lại còn bản mặt đẹp trai nữa chứ, lông mày rậm, mắt thì hai mí đầy đủ, mũi thì thẳng, da mặt mịn màng không thấy mụn, tóc bốn sáu gọn gàng, dáng người cao to hơn cô gần hai cái đầu làm mỗi lần nói chuyện với hần cô cứ phải ngược cổ lên nhìn. Vậy là cô cũng đã thưởng thức xong vẻ đẹp trai của hần, nhưng mà tính tình thì Hitler không thể tả. Thật là đáng tiếc, cũng chỉ một câu nói trai đẹp chỉ để ngắm. Cô khẽ lắc đầu.

4. Chương 4: Hình Như Ghét Của Nào Trời Trao Của Đó

Cuối cùng thì bốn chữ Nhân viên chính thức, Nha Bảo đã nắm chắc trong tay, bản hợp đồng làm việc một năm cô vừa đặt bút ký xong, trên mặt tràn đầy niềm vui.

Quả thật cô đã được lãnh đạo đánh giá rất cao sau chuyến đi Đà Lạt vừa rồi.

Khánh Toàn nhìn thấy nụ cười hớn hở của Nha Bảo, anh cười thật lớn:

- chà chà, xem ra em rất vui đấy Nha Bảo nhỉ?!

- Đúng vậy ạ! Em thật rất là mong ngày này!

- Vậy chắc phải hậu tạ người giúp đỡ em vào đây chứ nhỉ?

- Tất nhiên, em sẽ khao anh chị trong công ty một chiều cơm trưa. - Nha Bảo húng chí tuyên bố.

- À ha, cái đó thì anh nhận nhưng mà em vẫn chưa cảm ơn người ta hả? - Khánh Toàn nhìn cô cười cười đầy ẩn ý.

- Ý anh là sao? - Nha Bảo nhún mày, tỏ vẻ không hiểu - Người ta nào?

- Chẳng lẽ em không biết gì hết sao? - Khánh Toàn ngạc nhiên.

- Là sao anh?

- Anh tưởng em với Vũ Huy đang quen nhau? - Khánh Toàn càng ngạc nhiên hơn.

- Em với anh ta sao lại đang quen nhau ?- Nha Bảo càng ngạc nhiên không kém.

- Vậy sao hai người lại đi Đà Lạt riêng hai ngày, Vũ Huy còn một mực bảo anh phải cử em đi công tác chứ không được là ai khác, mà em vào đây cũng là một tay ... - Lời chưa kịp nói xong, Khánh Toàn đã thấy bộ mặt vô cùng sững sốt của Nha Bảo, đôi mắt cô mở to nhìn anh chăm chăm, miệng há hốc như vừa nghe phải một điều gì đó vô cùng ghê gớm.

- Hắn ta...muốn em đi công tác hai ngày, hắn ta... đưa em vào đây? - Nha Bảo khó nhọc thốt lên.

- Đúng vậy! - Khánh Toàn gật đầu xác nhận, xem ra anh vừa làm một việc sai trái với thằng bạn nổi khổ của mình rồi. Anh còn nghĩ là trái tim nguội lạnh của Vũ Huy sẽ mãi không động đậy gì sau mối tình chần động với Vân An. Nhưng khi nghe giọng điệu vô cùng nghiêm túc của Vũ Huy một mực khẳng định phải phân công Nha Bảo đi công tác mà không phải là ai khác, anh còn nghĩ có lẽ cô bé này sẽ khiến hắn ta vui trở lại.

Ngày đầu tiên phỏng vấn cô, Khánh Toàn cũng khá ngạc nhiên không hiểu Vũ Huy tìm đâu ra một cô bé đầu óc nhanh nhạy đến thế, lại còn biết rõ tên họ, số điện thoại, đang thất nghiệp vì phỏng vấn hụt khách sạn King. Lại còn bắt anh phải phân công Nha Bảo lên kế hoạch đám cưới của Vân An... Chẳng lẽ mọi phỏng đoán của anh đều là sai?! Vũ Huy và Nha Bảo không phải đang yêu nhau?! Nếu vậy, anh đã làm một việc sai lầm, Vũ Huy nhất định sẽ không tha cho anh, một giọt mồ hôi chảy xuống bên thái dương của Khánh Toàn. Không xong, thôi rồi, kiểu này đại hội cổ đông lần tới, xem ra anh lại phải chặt vật gay go đây.

Suốt ngày làm việc hôm đó, Nha Bảo cứ ngẩn ngơ như người mất hồn. Cô đang tự hỏi, cô và Vũ Huy là quen biết nhau trước đây hay sao? Không thì tại sao hắn ta lại ra mặt giúp đỡ cô như thế. Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị cô xóa bỏ, vì sao ư, mặc dù cô vốn là một đứa đàng trí không nhớ được tên họ người ta nhưng mặt mũi chỉ gặp qua một lần tuyệt đối không quên được. Hắn ta và cô chắc chắn chưa gặp qua trước đây, nếu không cô đã nhận ra hắn rồi. Không lẽ hắn ta thích cô? Chuyện này lại càng không thể, hắn ta tuyệt đối không thể nào để mắt tới cô, mà cô càng ngược lại không có cảm giác với hắn, vậy tại sao hắn ta lại giúp cô? Càng nghĩ thì dấu chấm hỏi to đùng càng lớn vồn trong đầu, Nha Bảo bóp bóp trán, đứng dậy rời khỏi công ty.

Vừa nhìn thấy cô ở cửa, bé Hạnh và bé Thiệt đã hoan hỉ ra mặt. Hai đứa cùng đồng thanh la lớn:

- A! Chị Bảo!

- Hôm nay hai đứa làm hả? - Nha Bảo đi vào, kéo ghế ngồi xuống, Chicco hôm nay vắng khách, cô lại thói quen cũ uống café xay thêm chút vị bạc hà và bánh oreo già nhuyễn.

- Lâu lắm không thấy chị lên quán, hay là đang yêu đương anh nào đó? - Bé Hạnh nhìn cô tinh ranh dò hỏi.

- Yêu cái đầu em đó, chị đang chết chìm với công việc đây này. Tháng rồi phải đi Đà Lạt liên tục, mệt muốn chết, đã vậy còn bị quay vòng vòng với mấy cái yêu cầu khó chịu của hắn ta. - Nha Bảo xả một hơi bực tức tích tụ.

Bé Thiệt với bé Hạnh nhìn cô không chớp mắt.

- Mệt lắm hả chị, chắc năm sau hai đứa em ra trường cũng stress như chị quá. - Bé Thiệt rầu rĩ.

- Chẳng qua là chị gặp trúng thằng cha khó tính đòi hỏi phải perfect 100% thôi. - Nha Bảo thở dài, nằm ra bàn, xoay xoay ly café trong tay.

Không khí trong quán chợt im lặng, Nha Bảo để mặt đầu óc đi lung tung, mắt vẫn nhìn chăm chăm và ly café, bé Hạnh với bé Thiệt lại tập trung vào máy tính lướt facebook.

Chợt có người bước vào quán, bé Hạnh niềm nở chào khách.

- A, chào anh, hôm nay lại hot latte nữa anh nhé!

- Ủ, cho anh một ly nhé.

Bé Thiệt nghiêng người sang phía cô, nói nhỏ vào tai:

- Chị, anh đó đẹp trai lắm á, khách quen mới của tụi em đó!

- Vậy sao? - Nha Bảo chợt có hứng thú, ngồi thẳng dậy, quay sang nhìn bé Thiệt, mắt nheo nheo - Không đẹp thì phải khao chị ly café này nhé!

- Ok chị. - Bé Thiệt nở nụ cười sáng lạng.

Nha Bảo tức khắc giữ nguyên bộ mặt hám trai ban nãy, ngó sang anh chàng đang ngồi bên phải cô. Khuôn mặt Nha Bảo nhanh chóng thay đổi, ban đầu là háo hức, sau đó chuyển dần sang ngạc nhiên, mắt cô mở to, miệng thì cười như mếu, oan gia ngõ hẹp, sao đi đâu cũng gặp hán vậy, đã vậy còn nở một nụ cười rất rất rất... tươi chào cô nữa chứ.

- Sao anh lại tới đây? - Nha Bảo nhăn nhó.

- Đây là nhà cô sao?

- Không. - Nha Bảo thở dài, rồi chợt như nhớ ra điều gì đó, mắt Nha bảo lại mở to - Hot latte, không lẽ, anh...

Thôi rồi, nói tới đây cô đã biết, hán ta...ngày đẹp trời khi vào Romance làm, Chicco, từng hình ảnh xẹt xẹt bay ngang đầu cô.

- Không lẽ anh thích tôi sao? - Nha Bảo hít hơi, gương mặt bắt đầu đỏ ửng.

- Phụt. - Vũ Huy vừa nghe câu hỏi của Nha Bảo thì bị sặc café, anh vội vàng rút khăn giấy chùi sạch café trên miệng và tay.

Không chỉ riêng anh mà cả hai cô bé Thiệt và Hạnh cũng đang há hốc mồm vì ngạc nhiên không kém.

Vũ Huy nhanh chóng lấy lại tinh thần, anh cầm tách café lên hớp một ngụm nhỏ, rồi nhìn cô, nói như đùa:

- Cô thấy mình hấp dẫn lắm à?

- Anh... - Nha bảo cứng họng, về điểm này thì khỏi phải nói, Nha Bảo hoàn toàn tự ti 100%, cô chỉ cao vồn vện gần một mét sáu, người lại khá tròn, mắt cũng hai mí to tròn, nhưng chân mày thì lại nhạt, môi mỏng nhưng mũi lại không được cao, da trắng nhưng lại bị thâm đen vài chỗ trên má, tóc dài và thẳng, đây chính là điều cô thích nhất trên người mình - Tôi hấp dẫn hay không liên quan gì đến anh?

- Vậy sao cô lại hỏi tôi câu trước?

- Vậy tại sao anh đi theo tôi?

- Tôi đi theo cô? Bằng chứng đâu?

- Cứ...cho là anh không đi theo tôi đi...Vậy thì sao anh lại bắt tôi phải đi công tác với anh hai ngày, sao anh lại giúp tôi vào Romance? - Nha Bảo thở phì phò, cơn giận của cô đã lên cao cực đỉnh.

- Tôi bắt cô đi công tác hai ngày, tôi giúp cô vào Romance?! Ai nói với cô? - Vũ Huy nén cơn giận, ai đã làm lộ thông tin cơ mật như thế.

- Anh Khánh Toàn nói! - Nha Bảo đáp không suy nghĩ.

- Tôi muốn cô đi với tôi hai ngày vì tôi biết cô khá rành về Vạn Thành, tôi không giúp cô vào Romance, chẳng qua tôi thấy người có năng lực thì chiêu mộ về thôi - Vũ Huy nhấp một ngụm cà phê, lúc này anh mới thấy vị đắng của cà phê espresso trong miệng, Khánh Toàn đã hại anh rồi, nhất định chút nữa về phải cho thẳng bạn biết tay.

- Anh thấy tôi có năng lực chỗ nào, tôi và anh không biết nhau! - Nha Bảo lại tiếp tục nổi cáu, giọng cô lúc này đã lên cao vút.

- Hôm ở khách sạn King, tôi đã đọc sơ qua bản thảo kế hoạch của cô, xét thấy cô có năng lực để làm việc tại phòng kế hoạch, nên tôi đề nghị chiêu mộ - Anh lúc này lửa giận cũng bốc cao ngàn ngút, cô là ai chứ, chỉ là một người đang thất nghiệp, cô phải biết rằng anh đã giúp cô có một việc làm ổn định, có sao lại nổi nóng với anh chứ.

- Khách sạn King?!

Trong đầu Nha Bảo lúc này đã lơ mơ đoán ra, cô nhìn lại mặt anh lúc này một lần nữa, thật không ngờ, trùng hợp làm sao lúc này anh đang ngồi ngược sáng, khuôn mặt ẩn hiện mập mờ khiến cô chấn động giấy lát, thì ra anh là người cô đã gặp ở khách sạn, thì ra...thì ra...

Tình ngay lý gian, chẳng lẽ cô đã hiểu sai cho anh sao. Nha Bảo cắn môi, mặt lúc này ngượng đỏ tới tận hai tai.

Bé Hạnh và bé Thiệt nhìn nhau, tủm tỉm cười.

Tối đó, sau khi mắng cho Khánh Toàn một trận, Vũ Huy tắt điện thoại, ngồi suy nghĩ ngẩn ngơ.

Ừ thì cô nói cũng đúng, anh có thể tìm người khác rành Vạn Thành hơn cô, anh có thể yêu cầu người khác làm kế hoạch đám cưới của Vân An, anh có thể không tuyển cô vào Romance, anh có thể không cần phải ngày ngày lên Chicco ngồi... Không lẽ anh thích cô thật sao? Suy nghĩ nghiêm túc, ban đầu chiêu mộ cô về vì anh thấy cô có tài năng, hơn nữa anh bị ấn tượng mạnh mẽ khuôn mặt buồn bã của cô lúc ở khách sạn King. Anh ấn tượng bởi vì một yêu cầu của mình mà cô phải lặn lội về Vạn Thành chọn từng bông hoa. Anh ấn tượng bởi vì sự hồn nhiên của cô khi đi dạo ở hồ Xuân Hương thao thao về trái bắp. Anh ấn tượng bởi sự lơ đãng của cô khi thấy anh ở Chicco. Và còn hơn thế nữa, anh tò mò vì sao cô trước mặt mọi người luôn tỏ ra mình là một thực nữ, ăn nói nhẹ nhàng, cười bên bên nhưng khi đối mặt với anh, cô lại có chút ngang ngạnh, cá tính, đôi khi là dữ dằn hiện lên trong ánh mắt.

Quả thật, cô khiến cho anh rất háo hức muốn khám phá, muốn biết là cô cá tính và dữ dằn như thế hay là một thực nữ chính hiệu bị anh làm cho hóa...chần tinh.

5. Chương 5: Thịch Thịch Thịch...hình Như Là Tiếng Tim Đập

Tuần mới, ngày mới.

Sau buổi họp phòng kế hoạch, Nha Bảo nhận nhiệm vụ làm trợ lý kế hoạch giúp đội kỹ thuật làm một sự kiện cho khu resort ở Vũng Tàu thay cho chị Mai Tiên đảm nhận nhiệm vụ khác.

Chạy xe vượt quãng đường dài, gió thổi tóc dựng ngược, gương mặt trắng bệch vì gió và nắng, cuối cùng Nha Bảo cũng dừng chân tại resort sắp khai trương sau một hồi hồi đường. Nhận bàn giao từ chị Mai Tiên xong, Nha Bảo bắt tay vào chạy công việc cùng đội kỹ thuật.

Bốn giờ chiều, lúc này Nha Bảo mới có thời gian ăn cơm trưa, chứng đau dạ dày đang hành hạ cô, vừa ăn cơm vừa ôm bụng, trông cô lúc này thảm không thể tả.

Cố gắng ăn cho xong hộp cơm sườn, Nha Bảo ôm bụng đứng dậy, trán lúc này đã lấm tấm mồ hôi, môi bặm chặt cầm cự cơn đau, rồi lại tiếp tục công việc.

Lần này công ty cô phải thiết kế sân khấu cũng như phụ trách toàn bộ chương trình cho buổi khai trương. Sân khấu đang được lắp ráp vào, Nha Bảo vừa nhìn bản kế hoạch, vừa kiểm tra lại tiến độ đồng thời giúp đội kỹ thuật thực hiện theo đúng yêu cầu khách hàng.

10h30 tối, cuối cùng Nha Bảo cũng được đặt lưng xuống giường.

- Oa! Phòng resort có khác. - Nha Bảo hét lên nho nhỏ, tay chân duỗi thẳng, tận hưởng sự thoải mái, rồi cũng chìm vào giấc ngủ sau một ngày bận rộn.

Năm giờ sáng, tiếng chuông báo thức của điện thoại vang lên, Nha Bảo mệt nhọc mở mắt, tắt điện thoại, lại tiếp tục chui vào chăn, nhắm mắt lim dim. Cuối cùng thì cơn buồn ngủ cũng không thể thắng lại ý chí trong đầu Nha Bảo, phải dậy đi làm kiếm cơm.

Lò dò chui vào phòng tắm rửa xong, Nha Bảo sấy tóc cho khô, cột tóc đuôi ngựa, chọn một cái áo thun màu trắng rộng cổ tròn in chữ "I love I/C" phối cùng chiếc quần lửng màu rêu, Nha Bảo xỏ chân vào đôi dép xỏ ngón, đội cái mũ lưỡi trai màu xanh rêu in chữ NB, nhìn lại mình một lần trước gương, Nha Bảo rời khỏi phòng.

Cái lạnh của gió biển sáng sớm đón cô từ cổng khách sạn, hôm nay cô phải làm việc ngoài bãi biển với đội kỹ thuật, nhân lúc chưa có ai ở hiện trường Nha Bảo thả lỏng người đi dạo mát.

Bãi tắm của resort khá là lý tưởng, một đường bờ biển dài toàn cát là cát, cây dương xỉ được trồng thẳng tắp, xa xa là nước biển một màu nâu nâu. Nha Bảo tiến dần ra phía biển, sóng nước bắt đầu chạm vào mũi chân cô, chậm chậm chậm chậm, cô giẫm chân lên từng đợt sóng xô bờ, bọt trắng xóa và nước biển lần lượt xóa đi dấu chân của cô.

Đầu óc Nha Bảo lúc này trống rỗng, cô cứ thế đi, khéo môi khẽ cười, ừ thì cũng lâu lắm rồi cô chưa tận hưởng lại cảm giác mát lạnh của sóng biển dưới chân, cũng lâu lắm rồi cô không đi chân trần trên cát mịn, cũng lâu lắm rồi cô không thông thả đầu óc...

Tiếng gọi của đồng nghiệp kéo Nha Bảo về thực tại, cô xoay người, chạy về phía đội kỹ thuật đang chờ đợi trên phía bờ.

Nha Bảo rút tờ lịch trình ra, hôm nay cô và đội kỹ thuật phải hoàn thành nốt con đường dẫn vào resort mới khai trương, theo như trong bản kế hoạch, hai bên đường phải được trang trí rất nhiều chậu hoa Ngũ sắc, cuối con đường là một rừng sao biển nhiều màu sắc bằng giấy xếp lại thành hình một ngôi sao lớn, như tên gọi của resort mới khai trương trong hệ thống của tập đoàn Nam Group - The Star. Resort này chính là resort thứ tư trong hệ thống resort trải dài trên cả nước, The Sun nằm tại Quảng Ninh, The Clouds tọa lạc tại Đà Nẵng, The Moon thì được xây dựng tại Nha Trang, và cuối cùng là The Star tại Vũng Tàu.

Nhanh chóng bắt tay vào việc cùng cả đội kỹ thuật, cô cũng lần xấn bệ từng chậu hoa ngũ sắc xếp dọc theo rìa hai bên đường. Từng chậu từng chậu màu được xếp xen kẽ, mồ hôi lấm tấm trên mặt Nha Bảo.

Lúc cầm chai nước tu ừng ực thì cũng đã giữa trưa, Nha Bảo ngồi xuống dưới bóng cây phi lao nghỉ mệt, đưa tay quạt một đường ngang mũi để lau mồ hôi. Nha Bảo phóng tầm mắt ra phía biển, mắt bắt đầu lim dim vì mệt và cơn buồn ngủ đang kéo đến, gió thổi mát rượi đang hong khô từng vệt mồ hôi trên người cô. Cuối cùng, cơn buồn ngủ đã chiến thắng, Nha Bảo nhắm mắt và... ngủ gục.

Đang ngủ ngon thì cô cảm thấy có một làn hơi thở ấm nóng cứ phà vào mặt mình, mắt thoáng động đậy, vừa mở mắt ra cô đã bị làm giật mình bởi một khuôn mặt đang cách cô khoảng 4cm. Hắn ta, cái tên oan gia đáng ghét đang nhìn cô chăm chăm như thể trên mặt cô là những gì chưa được khoa học khám phá vậy. Hai mắt Nha Bảo mở to, cô ngừng thở, mắt chớp một cái, hình như hắn ta, hắn ta, hắn ta đang thu hẹp dần khoảng cách gần gũi... 3cm 2cm...1cm, môi hắn và môi cô chỉ còn cách nhau... 1cm, mắt cô mở to, mắt bắt đầu đỏ bừng.

- Phì... làm gì mà nín thở dữ vậy. - Cuối cùng Vũ Huy không chịu được nữa, anh nở nụ cười. Nhìn bộ dạng gấp gáp của cô thôi cũng thấy đây là lần đầu tiên cô lâm vào hoàn cảnh này. Vũ Huy lắc đầu, anh thật là đã gặp trùng cô nàng ngây thơ rồi.

- Anh! - Nha Bảo đưa tay lên ngực, bắt đầu hô hấp.

- Tôi thì làm sao? - Vũ Huy nhướn mày.

- Anh xô dề chứ sao.- Nha Bảo nhếch môi, mắt cô mở to, gương mặt dần dần bình tĩnh lại.

- Tôi xô dề?! - Vũ Huy im lặng trong giây lát, vẽ trầm ngâm, rồi bất chợt anh cười như chưa bao giờ được cười.

Nha Bảo lúc này chỉ biết mở to mắt ra nhìn Vũ Huy, cô thật sự quá bất ngờ trước phản ứng của anh, làm gì mà cười lớn như thế chứ, không lẽ lời cô nói đáng buồn cười lắm hay sao? Chẳng phải anh trước mặt cô từ từ rút ngắn khoảng cách, lại còn nhân lúc cô đang ngủ nữa chứ. Mặt Nha Bảo lúc này lộ vẻ bất mãn, hai đôi chân mày cau lại, môi bặm chặt.

Sau trận cười hết sức thoải mái của mình, Vũ Huy dừng lại, nghiêm chỉnh trưng ra bộ mặt lạnh như băng vốn có của mình, khẽ nhếch môi, anh nói:

- Cô...ơ bản là không có khả năng cho tình huống đó. - Mắt anh lúc này liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi dừng lại ngay trước ngực cô.

Cơn giận của Nha Bảo thật sự bùng nổ đỉnh điểm, anh ta đang làm cái quái gì thế này, dám to ngang nhìn vào ngực của mình, nhanh như chớp Nha Bảo nắm chặt tay, thoi một phát thật mạnh vào bụng Vũ Huy khiến anh ngã nhào ra đất ôm bụng đau quằn quại.

- Hừ...! Từ nay bỏ tật dê xồm nhé. - Nha Bảo đứng dậy, phỉ phỉ cát trên mông rồi bỏ đi không thèm quay đầu lại nhìn anh.

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, có thù tất phải báo.

Nguyên hai ngày sau đó, Nha Bảo cùng đội kỹ thuật phải làm việc liên tục không ngừng nghỉ vì cái người mà ai cũng biết đó lại chính là người thuê công ty cô lần này. Hắn ta lại dở chiêu cũ một phát áp bức cô với những yêu cầu vô cùng gắt gao, bắt buộc phải giống hoàn toàn với những chi tiết trong bản kế hoạch, một chút cũng không được sai sót. Vì thế Nha Bảo phải cùng đội kỹ thuật chỉnh sửa lại sân khấu, vất vả mệt nhọc suốt cả hai ngày cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu ưng thuận từ hắn ta.

Chưa kịp thở lấy hơi thì Nha Bảo lại nghe tin sét đánh ngang tai, cô người mẫu trong nhóm PG lần này chê nặng gió Vũng Tàu khiến cô ta đen da, chờ tới lúc cách giờ khai trương mấy tiếng đồng hồ mới báo cho Nha Bảo biết không thể xuống được, ngang nhiên chấm dứt hợp đồng.

Nha Bảo chảy mồ hôi, cô cắn răng nhìn điện thoại, chỉ còn hai tiếng nữa là lễ khai trương bắt đầu. Cô PG này lại là cô gái xinh xắn nhất, đảm nhận vai trò rất quan trọng trong tất cả các loạt ảnh lại không xuất hiện, mà giờ này thì không thể nào công ty cô kịp cử người khác xuống đây ngay lập tức.

Nha Bảo vuốt tóc ra sau, bắt đầu suy nghĩ, lúc này cô chỉ ước mình có thân hình người mẫu thì ngay lập tức sẽ xông vào gánh trách nhiệm này, nhưng mà...Nha Bảo thở dài, thôi rồi, cô sắp phải đi gặp Diêm Vương rồi, hợp đồng lần này không thành, lương tháng sau của cô sẽ teo tóp...

Do dự hồi lâu, Nha Bảo cuối cùng cũng bấm bụng gõ cửa phòng làm việc tạm thời của Vũ Huy, bàn tay nắm chặt đã ướt đầm mồ hôi.

- Mời vào!

Nha Bảo hít hơi, đẩy cửa bước vào, ngay lập tức cô đã nhìn thấy anh đang cau mày nhìn đồng giấy tờ trên tay, cái áo vest đã quăng trên ghế, chiếc ghế inox thì bị kéo dịch sang một bên, anh đang đứng dựa vào chiếc bàn làm việc được kê tạm bợ, máy tính xách tay hiện một đồng các file tài liệu. Tay áo sơ mi trắng của anh cũng đã bị xắn lên tới khuỷu, chiếc quần tây màu xám nổi bật với thắt lưng màu đen càng tôn thêm dáng người, nói thiệt là không phải trong tình huống cấp bách này thì Nha Bảo đã phải thốt lên bốn chữ cửa miệng của cô khi gặp trai đẹp.

- Có việc gì sao? - Tiếng nói của anh cất lên phá tan đi sự thèm thuồng nhìn ngấm dung nhan trai đẹp của cô.

Nha Bảo nhanh chóng lấy lại tinh thần, trưng ra nụ cười vô cùng chuyên nghiệp, ánh mắt vô tội, hạ thấp giọng nhỏ nhẹ:

- Chuyện này...tình hình là...đã xảy ra một sự cố nhỏ...người mẫu trong nhóm PG có một cô bạn đột xuất không thể xuất hiện vào đúng giờ khai mạc được.

- Sự cố nhỏ?! - Vũ Huy nhướn mày - Vị trí nào?

- Chính là hình ảnh đại diện. - Nha Bảo nhắm chặt mắt nói nhanh.

- Hình... ảnh ... đại... diện! - Vũ Huy nhả ra từng chữ, giọng anh lúc này mang một sức công phá rất lớn, sự việc thế này mà cô dám nói là sự cố nhỏ. Anh ngừng đầu lên nhìn cô, tập tài liệu được ném xuống bàn phát ra tiếng kêu thịch như tiếng nhịp tim cô lúc này đang nhảy trong ngực.

Vũ Huy nhìn thấy Nha Bảo đang nhắm tịt mắt, môi mím chặt, hay tai đã vò vò tập tài liệu trong tay nát nhừ, không khỏi bật cười, môi anh cong lên, hóa ra hổ con này cũng biết sợ nhĩ.

- Cô cao bao nhiêu?

- Một mét sáu. - Nha Bảo nhanh chóng trả lời, chột nhột ra sự dối trá của mình, cô mím môi, nhắm một mắt nhìn anh, giọng lí nhí - Thật ra là một mét năm tám.

- Đi giày cao gót được không? - Giọng Vũ Huy cũng lạnh tanh, nhưng trong đầu anh đang hiện lên phương án giải thoát cho tình huống này.

- Không. - Nha Bảo đáp ỉu xiu - Thật ra tôi cũng tính tới phương án này, nhưng xét thấy thân hình mình không có gì là nổi bật nên nó nhanh chóng bị tôi đá đít.

- Đá đít! - Vũ Huy lặp lại lời cô, anh cười lớn, cô thật là khiến anh mắc cười mà, lúc này mà còn tâm trạng đùa nữa - Cô đi theo tôi!

Hơn một giờ đồng hồ chỉ biết chấp hành các yêu cầu từ phía những người trước mặt, cuối cùng Nha Bảo cũng đứng dậy, bước ra khỏi phòng trang điểm, cô lúc này đã khác hẳn cô lúc mới bước vào cánh cửa phòng này.

- Tạm được. - Vũ Huy rút cánh tay phải trong túi quần ra, cong cong đưa lên - Đi thôi!

Mặt Nha Bảo méo xeo, cô mất hơn một tiếng đồng hồ, như con rối, im lặng nghe theo tất cả những gì người trước mặt nói, nhắm mắt, mở mắt, trợn mắt, bặm môi, thay đồ, ngồi im, vân vân và vân vân... tất cả chỉ đổi lấy được hai từ tạm được từ phía hấn ta sao? Nói thiệt, ngay cả cô còn không nhận ra mình lúc nhìn vào gương, quả thật tài nghệ của các nhà trang điểm thật quá phi thường, biến cô từ một con vịt xấu xí thành... thiên nga, thế mà hấn ta chỉ nhìn lướt từ trên xuống dưới rồi phán ra hai từ tạm được.

Thật là! Cô nhìn lại mình từ trên xuống dưới, váy dạ hội màu tím thướt tha, tóc được búi cao, gương mặt sáng ngời, môi đỏ mọng... thế này với cô thật sự là quá đẹp, đi bên hấn ta cũng tạm gọi là xứng vì cô đang đi đôi giày ột tất hai. Thật sự là quá khó khăn cho cô trong lúc di chuyển, nhưng ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của hấn và cô từ cửa thang máy, à, cũng tạm gọi là một đôi hoàn cảnh...nhằm hoàn hảo.

Thang máy Ding một tiếng, hai cánh cửa khép chặt từ từ mở ra, Vũ Huy nhanh chóng bước vào trong, làm Nha Bảo cũng vội vàng nắm váy đi vào, cô hơi lảo đảo trên đôi giày cao gót khiến anh nhanh chóng bắt lấy tay cô, vòng vào khuỷu tay mình, giọng nhẹ nhàng:

- Tựa vào đi!

Nha Bảo im lặng mím môi, xem ra hấn ta cũng không đến nỗi...

Tháng máy dừng tại tầng trệt, Nha Bảo hơi căng thẳng, bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Đường như cảm nhận được sự cứng ngắt nơi cô, Vũ Huy nói nhỏ trước khi bước ra khỏi thang máy:

- Hít hơi thật sâu, mỉm cười thật tự nhiên và đừng nói gì cả!

Nha Bảo nuốt nước bọt, cũng ngay lập tức hít một hơi thật sâu, thở ra thật mạnh, rồi cũng anh đứng không kém mỉm cười thật tươi bước ra khỏi thang máy theo anh.

Nhưng dừng khí mèo con của cô nhanh chóng xẹp xuống vì lúc này trong sảnh là rất nhiều máy quay, máy ảnh đang hướng về phía hai người chớp sáng liên tục, ánh mắt của rất nhiều người đang đổ dồn về phía họ. Chân cô như co quắp lại, nuốt khan nước miếng, cô cười yếu ớt. Chợt, bàn tay anh buông nhẹ, rồi chuyển sang nắm lấy tay cô, vỗ vỗ nhẹ, rồi anh cũng mỉm cười, dắt cô bước ra giữa sảnh cùng anh. Khá bất ngờ vì hành động của Vũ Huy, nhưng cô hiểu, anh cũng vì đại cuộc mà thôi, cô mỉm cười, nụ cười rạng rỡ làm hai cái hạt gạo nhỏ bên khóe môi hằn lên.

Đi một vòng chào hỏi các vị quan khách, chân cô bắt đầu đau, cô tự hứa với lòng, sẽ không đi chuyển trên một đôi giày cao như thế này lần nào nữa. Cô kéo nhẹ tay áo Vũ Huy, anh nhướn mày nhìn cô.

- Anh đi tiếp khách đi, tôi đứng đây là được rồi!

- Sao vậy? - Anh chau mày - Cô không khỏe?

- À... ừ, chân tôi hơi đau, mà cũng sắp đến giờ khai mạc rồi, anh chuẩn bị lên sân khấu đi. - Cô cười nhìn điện thoại. Chợt, màn hình lóe sáng, là người công ty gọi cho cô.

- Alo !... sao, tối rồi à,... uhm, vậy được, chuẩn bị cho cô ấy đi...ok, em sẽ đợi ở sảnh, bye! - Tắt điện thoại, cô nhìn anh, nhún vai, cười một cái - Hình ảnh đại diện đã tới!

- Thì sao? - Vũ Huy tỏ ra không quan tâm.

- Hả! Đừng nói là anh muốn tôi làm hình ảnh đại diện nhé! - Nha Bảo cười như mếu nhìn anh.

- Tôi là có ý đó đấy! - Vũ Huy nhún vai đáp trả.

- Tôi có ân oán cá nhân với anh à? Sao anh lại muốn tôi làm hình ảnh đại diện? Anh không sợ cái resort mới này sẽ ế khách còn công ty sẽ chỉ trích anh sao?

- Dù sao hình ảnh của cô vẫn tốt hơn hình ảnh một cô gái thất hứa. - Hai từ cuối cùng anh dùng giọng hơi lớn để nói như cố ý cho người khác nghe thấy.

Cô xoay người lại, nhìn về phía sau mình, thì ra là Hoàng Vy, cô gái đang rất nổi tiếng trong giới showbiz hiện nay, được xem là hotgirl với gương mặt khả ái, nụ cười dịu dàng, đáng người thì khó phải nói, đường cong hoàn mỹ. Hoàng Vy đang mặc trên người bộ đầm dạ hội được may riêng khi chụp hình quảng cáo cho resort mới này.

- Tôi nghĩ là nên nhường sân khấu lại cho nữ chính. - Nha Bảo hơi nhếch người sang bên.

- Không cần. - Vũ Huy bắt lấy tay cô, kéo lại gần mình - Tôi không muốn hợp tác với người không giữ chữ tín.

- Huy, cậu dám nói thế với tớ. - Hoàng Vy nhướn mày nhìn Vũ Huy.

- Chẳng phải cậu làm sai trước? - Vũ Huy hỏi lại.

- Được, tớ thừa nhận là tớ sai, nhưng không lẽ vì thế mà cậu cắt hợp đồng với tớ. - Hoàng Vy bày ra bộ mặt vô tội, mắt long lanh nước.

- Đừng dùng chiêu này với tớ, cậu biết rõ, nó không thành công mà. - Vũ Huy bình tĩnh nói.

- Lần này là lỗi của chúng tôi, bắt quá, tôi giảm 5% tiền hợp đồng, anh Huy thấy sao? - Chị quản lý của Hoàng Vy lên tiếng.

- 10%, không thì cắt ở đây. - Vũ Huy toan bước đi.

- Ok, vậy 10%. - Chị quản lý nói không do dự.

- Cái gì?! - Hoàng Vy thét nho nhỏ, cô cố gắng kiềm chế, đang ở trước rất nhiều phóng viên và giới làm ăn, doanh nhân, người nổi tiếng, cô không muốn mất mặt, nhưng chỉ vì cô tới trễ mà mất 10% tiền hợp đồng, thật là Vũ Huy không nể mặt người bạn này mà, cô cắn răng, cậu cứ đợi đấy Huy à!

Nhờ có sự xuất hiện của Hoàng Vy, Nha Bảo thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi về phía thang máy, tất nhiên là nhiệm vụ của cô đã hoàn thành nên về phòng khách sạn thay đồ.

Thang máy vừa khép lại, Nha Bảo thả lỏng, đầu tựa vào thành thang máy, mắt nhắm, đôi giày cao gót được cô cầm lủng lẳng trên tay. Ding! Tiếng thang máy mở cửa, Nha Bảo hé mắt, mắt ba giây để hoàn hồn, nhắm mắt lại rồi mở thật to hai mắt, miệng cô cứng đờ, trước cửa thang máy lúc này là hình ảnh Vũ Huy đang đứng khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn cô như chờ đợi.

- Anh! - Nha Bảo ngay lập tức thanh tĩnh.

- Tôi thì làm sao?! Sao cô lại đứng trong này?

- Tôi đi về phòng! Anh có vào hay không? - Nha Bảo chồm người tới nhấn nút đóng cửa thang máy.

Trước khi hai cánh cửa thang máy khép hẳn lại, Vũ Huy đã nhanh chóng lách người vào trong. Anh đứng đối diện với cô, ánh mắt nhìn cô rất sâu xa.

- Sao cô bỏ về? Đi bên cạnh tôi không vui hay sao?

- Bên cạnh anh bây giờ đã có Hoàng Vy hình ảnh đại diện, tôi đứng đó làm gì? - Nha Bảo nhướn mày.

- Cô đang ghen? - Vũ Huy cười cười, khe liếm môi.

- Ghen?! Anh nói cái gì vậy? - Nha Bảo tròn mắt - Tôi có phải người yêu hay vợ của anh đâu mà ghen.

- À! Nếu không ghen thì tối nay làm bạn nhảy của tôi đi! - Vũ Huy đề nghị.

- Hờ hờ... Anh nên chọn Hoàng Vy, cô ấy vừa xinh đẹp lại là người nổi tiếng, quan trọng nhất là cô ấy biết khiêu vũ còn tôi thì không.

Nha Bảo khoanh tay trước ngực, mặt lạnh tanh, vừa lúc thang máy cũng đã lên đến nơi, cô lách người qua anh, bước ra khỏi thang máy, nhưng váy quá dài khiến cô dẫm lên lầu đảo muốn té nhào về phía trước. Mắt nhắm thật chặt, chuẩn bị ngã một cái thật đau, nhưng tay của Nha Bảo lại bị Vũ Huy nắm kéo lại thật mạnh, đầu cô đập vào ngực anh một tiếng kêu vang. Cô giật mình mở to mắt, hết nhắm rồi lại mở, cô ngáp ngừng, nuốt vội ngụm nước miếng, Nha Bảo đẩy anh ra, nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn rồi quay đầu nhắm hướng phòng co chân chuẩn bị chạy. Hai mắt Vũ Huy khẽ nheo lại, anh lại liềm liềm khóe môi, rồi chụp lấy tay của cô, ấn vào đó chiếc giày cô đánh rơi, sau đó ấn nút thang máy đi xuống.

Cánh cửa thang máy khép lại, Nha Bảo thờ phờ nhẹ nhõm, sao lại y chang trong tiểu thuyết cô hay đọc thế nhỉ, tình huống nam chính đỡ nữ chính tim đập thành thịch. Cô thì còn xấu hổ hơn là nuốt nước miếng, không biết anh có nghĩ cô biến thái không nữa, hơn nữa là tiệc chiêu đãi, có khiêu vũ, thiệt là do cô đã đọc quá nhiều tiểu thuyết nên nhiễm mất rồi. Trấn tĩnh lại, cô bước về phòng thay đồ rồi trở lại với công việc.

6. Chương 6: Phát Hiện Thú Vị, Sếp Phó Là Núi Lửa!

Mười giờ sáng, Nha Bảo bước vào phòng làm việc, trên bàn xuất hiện một gói bánh, cô nhú mày suy nghĩ, không biết là của ai.

- Quà chị Ngọc Lan phó giám đốc đi Mỹ về cho nhân viên đó. - Một đồng nghiệp trong phòng kế hoạch vô tình đi ngang qua nói cho cô biết.

- À, cuối cùng em cũng được diện kiến sếp phó. - Nha Bảo cười hì hì.

Đang tính mở gói bánh ra thì vai phải cô bị một bàn tay không mạnh không nhẹ vỗ một phát, Nha Bảo giật mình xoay người lại, đối diện với cô lúc này là một cô gái rất xinh đẹp với nụ cười thật duyên dáng trên môi. Nha Bảo chớp mắt, nuốt nước bọt, quả thật trên đời có nhiều người đẹp, ngoài cô dâu Vân An ra thì đây có lẽ là mỹ nữ thứ hai đời thường mà cô được diện kiến, ngẫm lại thấy tủi cho cái thân mình, đã xấu còn tròn nữa.

- Làm gì mà em nhìn chị đến si ngốc thế hử? - Ngọc Lan nheo nheo mắt, vẻ mặt vô cùng hứng thú nghiên cứu.

- A! Em...! - Nha Bảo không biết nói gì, chẳng lẽ lại thốt lên rằng “em bị sắc đẹp của chị thu phục”.

- Xin chào, chị là Ngọc Lan, chắc em nghe mọi người nói rồi. - Ngọc Lan nhanh chóng chìa bàn tay trắng trẻo xinh đẹp của mình ra.

Thấy thế Nha Bảo vội vàng đưa hai tay nắm lấy, rồi toét miệng cười:

- Nghe mọi người khen ngợi em nhiều lắm, nhất là Khánh Toàn nên chị phải đích thân đến chiêm ngưỡng dung nhan nhân viên mới phòng kế hoạch.

- Hơ, em... - Mặt của Nha Bảo thoáng đỏ - Chị cứ chọc em!

- Hi! Hôm nay em có làm gì không? Nếu không bận thì đi lượn phố với chị. - Ngọc Lan nháy mắt.

- Dạ, cũng không bận lắm. - Nha Bảo thoáng chút suy nghĩ, dù gì cô cũng mới hoàn thành nhiệm vụ với Nam Group, cũng chưa nhận kế hoạch mới.

- Ok! Vậy lấy giỏ xách rồi theo chị, à, em có mũ bảo hiểm đúng không?

- Dạ, có!

- Ok, vậy chị em mình đi.

Thì ra lượn phố mà Ngọc Lan nói chính là đi mua dụng cụ, nguyên liệu trang trí, khảo giá các vật liệu. Vừa nhìn theo tay Ngọc Lan chọn hoa ly, Nha Bảo liền hỏi:

- Ủa chị, em tưởng việc này bên mình có nhà cung cấp hết rồi chứ?

Ngọc Lan chìa cành hoa Ly vàng lên trước mặt, xem xét kỹ lưỡng, mắt vẫn không rời cành hoa, đáp:

- Tất nhiên là có nhà cung cấp, tuy nhiên thỉnh thoảng chúng ta vẫn phải đi khảo giá, tìm kiếm nhà cung cấp mới với giá ưu đãi, nguyên vật liệu mới chứ.

- Thường thì việc này là phòng kế hoạch với đội kỹ thuật sẽ đi mà, chị là phó giám đốc lại phải đích thân ra tay? - Nha Bảo càng tò mò.

- Ừm, thật ra trước đây quy mô công ty chúng ta cũng khá nhỏ, tất cả các bộ phận chưa rõ ràng như bây giờ, hồi ấy, chị vừa lên kế hoạch, vừa đi khảo sát thị trường, tìm kiếm địa điểm, từ a tới z chị làm hết, riết nên quen, lâu lâu chị lại lượn phố xem tình hình thế nào ấy mà. - Trả lời Nha Bảo xong, Ngọc Lan quay sang người bán hoa, ra hiệu gói hai cành hoa ly lại.

Mặt trời cũng đã lên cao, rời khỏi tiệm hoa, Ngọc Lan kéo tay Nha Bảo đi vào quán bánh cuốn cách đó không xa.

Vừa chọn một cái bàn ngồi xuống, Ngọc Lan đã hỏi:

- Em ăn đầy đủ được chứ?

- Dạ được!

- Chị ơi, hai đĩa đầy đủ nha! - Ngọc Lan nói xong với chủ quán lại chỉ tay ra phía sau lưng Nha Bảo nói - Chút nữa ăn xong chị em mình ăn bánh flan rau câu ở phía đối diện, ngon tuyệt cú mèo!

- Giờ em mới biết chị cũng là chúa ăn hàng. - Nha Bảo cười hì hì.

- Hà hà... chứ em không thấy chị xách bánh về đó à.

Ngọc Lan cười thoải mái, cô bắt đầu khoái cô bé Nha Bảo này rồi đó nha. Tính tình rất thoải mái, không câu nệ, nịnh hót sếp, thẳng thắn đặt câu hỏi, nói chuyện với Nha Bảo, Ngọc Lan cảm thấy không phải gò bó chính mình. “Chà chà, có vẻ thú vị rồi đây” Ngọc Lan nhủ thầm, khóe miệng chúm chím cười.

Về tới công ty, Nha Bảo thả người nằm dài trên bàn làm việc, đầu ngọ sang bên trái, mắt nhắm lại bắt đầu công cuộc ngủ trưa.

Buổi chiều, sau khi lưu lại bản kế hoạch mẫu đang viết dở, Nha Bảo tắt máy tính rời khỏi văn phòng khi kim đồng hồ gần chỉ sáu giờ.

Bước ra khỏi thang máy, đi đến vị trí để xe của mình, Nha Bảo bắt đầu suy nghĩ phải chăng cô đang bước vào thời kì lão hóa. Một ngày bắt đầu bằng việc thức dậy, đánh răng rửa mặt tắm rửa thay đồ, sau đó vác túi xách rời khỏi nhà đến công ty thì bận tới mất, hết giờ tan ca về nhà lại vùi đầu vào máy tính lướt web xem phim, cuộc đời cứ như vậy mà qua ngày. Thật là nhàm chán hết sức! Phải kiếm gì đó giải khuây thôi, Nha Bảo đảo mắt lộn vòng tròn, à đã có sáng kiến, làm nông dân thôi!

Tám giờ tối, sau khi dắt chiếc xe vào phòng trọ, Nha Bảo chốt cửa phía trong, mở cửa sổ thông gió rồi lôi hai chậu cây sen đá cô mới rinh về từ tiệm hoa cảnh trên đường Thành Thái. Nhìn hai em cây nhỏ xinh xinh trên cửa sổ phòng trọ, Nha Bảo mỉm cười khoan khoái bước vào nhà tắm.

Sáng ra, trên bàn làm việc của mình, Nha Bảo trang trí thêm một chậu sen đá nhỏ, lại nhận được vô số lời khen từ đồng nghiệp. Hứng chí chụp một tấm hình rồi đăng lên Facebook cá nhân của mình với dòng chú thích “Cho ngày mới thêm xanh” lại nhận được hơn mười cái like của bạn bè.

Buổi trưa, đang chuẩn bị rời khỏi ghế đi kiếm gì bỏ bụng thì Nha Bảo thấy vẻ mặt kì lạ của Ngọc Lan cứ đi đi lại lại trước phòng Giám đốc.

Nếu ở công ty khác thì có lẽ Nha Bảo khó thấy được cảnh tượng này, nhưng ở tại Romance thì cả công ty đều được thiết kế mở. Toàn bộ công ty chiếm hết tầng mười hai của tòa nhà. Từ hai cánh cửa thủy tinh lớn phía ngoài sẽ nhìn thấy phòng hành chính gồm ba cái bàn làm việc. Tiếp đến sẽ thấy toàn bộ nhân lực của phòng kế hoạch với tám thành viên ngồi thành hai hàng đối mặt. Bên phải của dãy bàn phòng kế hoạch chính là dãy bàn của phòng kinh doanh gồm sáu nhân viên. Đội kỹ thuật và thu mua được ưu ái cho hai phòng làm việc cạnh nhau kiêm kho chứa nguyên vật liệu, dụng cụ, máy móc ở góc cuối cùng. Tất nhiên, trong cùng là dãy văn phòng của Giám đốc, phó giám đốc và phòng họp. Tất cả các phòng đều là kính thủy

tinh trong suốt, khi muốn bàn bạc bí mật nội bộ chỉ việc kéo rèm, chính kiểu thiết kế này khiến Nha Bảo rất thích thú, cảm giác văn phòng thật ấm cúng.

Quay trở lại với cảnh tượng trước cửa phòng giám đốc, Nha Bảo thoáng chút suy nghĩ, cô cất tiếng hỏi:

- Chị Lan cần gặp Giám đốc à?

- Ủa! Em chưa đi ăn à? - Ngọc Lan không trả lời câu hỏi của cô.

- Em chuẩn bị đi nè! - Nha Bảo xoay người hướng phía cửa.

- Chờ chị đi với. - Ngọc Lan chạy theo Nha Bảo, hai chị em tung tăng ra khỏi tòa nhà.

Trong lúc chờ hai phần thức ăn được mang lên, Ngọc Lan nhìn chăm chăm Nha Bảo, khoe miệng cười lém lỉnh hỏi:

- Nha Bảo, em đã có người yêu chưa?

- Ặc...!

Câu hỏi của Ngọc Lan khiến Nha Bảo đang uống nước liền bị sặc, cô vội vàng lấy khăn giấy lau miệng, cười như mếu trả lời:

- Em đây vẫn là độc thân cao giá!

- Haha... con bé này! - Ngọc Lan cười lớn, chợt điện thoại đổ chuông, cô tắt nụ cười, tay cầm điện thoại, thoáng nhíu mày, trượt trên màn hình rồi trả lời điện thoại- Đang đi ăn! - Xong, sau đó cúp máy.

Nha Bảo im lặng, tiếp tục uống nước.

Sau khi hai chị em chinh chiến xong phần mì ý tôm và cơm gà xối mỡ, đang chuẩn bị tính tiền ra về Nha Bảo lại thấy Ngọc Lan gọi thêm một phần cơm gà xối mỡ mang về.

Ra khỏi cửa hàng ăn, Ngọc Lan nhìn Nha Bảo cười:

- Sếp lớn nhờ chị mua!

- Chả trách lúc này chị đi lại trước phòng sếp, hóa ra là chờ nhận lệnh cơm trưa. - Nha Bảo gật gù.

Ngọc Lan chỉ cười cười cũng không nói thêm gì, hai chị em cứ thế về tới văn phòng.

Vừa bước tới bàn làm việc, Nha Bảo đã thoáng thấy cánh cửa phòng giám đốc mở ra, Khánh Toàn nở một nụ cười rực rỡ trên môi, bước lại đón lấy phần cơm từ tay Ngọc Lan. Nha Bảo thoáng nhíu mày, cô cứ thấy cứ chỉ hai người sếp là lạ, nhưng mà cũng không suy nghĩ nhiều, việc mình cần lo bây giờ là thắng thôi, nhìn hướng cửa phòng họp đã thấy các anh chị khác chen chúc trong đó ngã người ra ghế ngủ. Nha Bảo cũng kéo ghế nằm dài trên bàn làm việc, ngủ tư thế ngồi theo kiểu văn phòng đã được cô luyện mấy tháng nên rất thành thục.

Buổi chiều, vừa tới giờ tan ca, Nha Bảo đang loay hoay sắp xếp lại bàn làm việc lại được chứng kiến cảnh phó giám đốc mở cửa phòng ung dung đi về, đi ngang qua dãy bàn còn vấy tay với tất cả nhân viên. Tiếp đó giám đốc cũng mở cửa, tay xách theo cặp táp bước đi vô cùng vội vã như đuổi theo ai đó, mi mắt Nha Bảo nhướng lên, nhìn theo bóng dáng hai người. Văn phòng sau khung cảnh đó hoạt động lại bình thường, mọi người lại lục tục kéo nhau đi về.

Bước vào thang máy, Nha Bảo im lặng lắng nghe mọi người nói chuyện.

- Xem ra ngày mai văn phòng sếp sẽ có mưa vừa và mưa to. - Chị Kim vừa tựa lưng vào thành thang máy vừa nói.

- Chắc hôm nay lại không đi ăn trưa với sếp phó rồi. - Chị Mai Tiên lên tiếng, mọi người trong thang máy đồng loạt gật đầu.

Nha Bao vẫn im lặng từ nãy giờ, nghe thì cũng đoán đoán được vài phần.

Trưa hôm sau, đang lúc Nha Bảo tính đứng dậy đi ăn trưa thì thấy Ngọc Lan đứng bên cạnh bàn làm việc, nở một nụ cười rồi nói:

- Đi, chị em mình ăn trưa, hôm nay chị phát hiện ra quán này cách công ty không xa lắm.

Nha Bảo cười như mếu, cô không muốn bị Giám Đốc để ý vì tội ngang nhiên chiếm dụng giờ ăn trưa tình nhân với sếp phó đâu.

- Sao vậy? Em không khỏe ở đâu hả? - Ngọc Lan nhìn nụ cười yếu ớt của cô, nghi vấn hỏi.

- Dạ, không không! Em... - Nha Bảo vội xua tay, cô đang kiếm một lý do.

- Sao hai chị em còn chưa đi ăn? - Giọng Khánh Toàn vang lên từ phía sau khiến Nha Bảo quay người lại.

- Đang chờ Nha Bảo nè, hình như em ấy không khỏe? - Ngọc Lan lên tiếng.

- Em không khỏe hả? Có cần anh cho nghỉ buổi chiều đi khám bệnh không? - Khánh Toàn quay sang Nha Bảo, vẻ mặt nghiêm trọng.

- Hờ... Anh chị hiểu lầm rồi, em vẫn khỏe, chỉ là... - Nha Bảo cắn môi.

- Hay là đi ăn với anh và Vũ Huy luôn đi. - Khánh Toàn nhìn Ngọc Lan đề nghị.

- Các anh hôm nay bàn chuyện làm ăn mà. - Ngọc Lan có vẻ không thích.

- Đâu có, công việc xong rồi, anh với Vũ Huy tính qua cái quán gần công ty mình ăn trưa thôi. - Khánh Toàn nắm tay Ngọc Lan kéo đi.

- Đi thôi Nha Bảo. - Ngọc Lan cũng lên tiếng thúc Nha Bảo đang đứng chôn chân tại chỗ.

- Dạ! - Nha Bảo cầm ví bước theo, mồ hôi chảy một đường bên thái dương.

Ba người vừa bước tới cửa quán ăn cũng vừa lúc Vũ Huy đi tới.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối với quần tây màu xám tro, nút ống tay áo hai bên đều gài càng khiến vẻ lịch lãm của anh được tôn thêm.

Nha Bảo nuốt nước bọt, sao lại biến cô thành kẻ phá đám chứ, lại còn gặp hán ta.

Ngọc Lan và Khánh Toàn nắm tay nhau vui vẻ bước vào quán ăn, Nha Bảo hai tay cầm ví bước theo sau, đầu cô cúi xuống sau khi nở một nụ cười đau khổ chào hỏi Vũ Huy.

Anh bước song song với cô, cúi người nói nhỏ bên tai cô:

- Gặp tôi cô không thích hả?

Nha Bảo chẳng thèm trả lời anh, cô chỉ liếc anh một cái.

- Nếu vậy, tôi đi về nhé! Sợ cô thấy tôi lại ăn không ngon. - Vũ Huy nói tiếp.

- Sao lại đi về? Người ta nói là một xú sẽ có bàn mà. - Ngọc Lan xoay người nhìn hai người trước mặt.

Nha Bảo lúc này đang cúi đầu xuống nên Ngọc Lan không thấy được biểu hiện lúc này, còn Vũ Huy đang đút tay trong túi quần cười cười nhìn Nha Bảo.

Dù sao cũng đã đến đây, Nha Bảo thở dài, ngẩng đầu lên nhìn, quán giờ ăn trưa quả thật đông khách, chẳng còn cái bàn nào trống ột người ngồi nói chi là bốn người bọn họ.

- A! Có bàn rồi kia! - Ngọc Lan lên tiếng reo vui.

- Chúng ta qua đó đi. - Khánh Toàn chỉ tay theo hướng nhân viên phục vụ.

Nha Bảo cùng Vũ Huy lại đi song song với nhau phía sau, cô giật giật áo anh, khẽ nói:

- Tôi với anh sao lại làm kỳ đà cản mũi thế này?

- Kỳ đà cản mũi? - Vũ Huy ngừng vực hỏi lại.

Thấy thế, Nha Bảo trề môi, kéo tay áo anh giật giật, ý bảo anh cúi xuống cho cô nói nhỏ, ai kêu anh cao hơn cô quá làm chi, người đâu mà dài thế.

Dáng vẻ bí mật của Nha Bảo khiến Vũ Huy nhếch nhẹ khóe môi, anh cúi người xuống.

- Hai người bọn họ đi ăn trưa tình yêu, tôi với anh không phải kỳ đà cản mũi chứ còn gì!

- Ăn trưa tình yêu! - Vũ Huy nhướn mày, nụ cười trên môi anh càng hiện rõ, chẳng hiểu cô gái này đang suy nghĩ cái gì trong đầu nữa đây.

Vũ Huy không nói gì, anh mỉm cười, lịch sự kéo ghế mời Nha Bảo ngồi, sau đó cũng ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô.

Menu được đưa ra, cô cầm bắt đầu soi món ăn, Vũ Huy cũng lật menu, Khánh Toàn và Ngọc Lan chụm đầu vào nhau tình tứ xem chung một cuốn menu. Nha Bảo chẳng dám nhìn đôi tình nhân phía đối diện.

Sau khi chọn món ăn xong, trong lúc chờ đồ ăn, Khánh Toàn và Ngọc Lan lại cùng nhau đi rửa tay. Vừa thấy bóng hai người kia đi khuất, Nha Bảo đã quay sang Vũ Huy nói:

- Anh thấy chưa, hai người họ chẳng phải là tình nhân đi ăn là gì, đến rửa tay cũng đi chung!

Vũ Huy không nhin được nữa, anh cười đến rung cả người. Nha Bảo thấy biểu hiện của anh, chỉ cắn môi và trợn mắt, cứ như cô đang diễn hài kịch trước mặt hân ta vậy.

Để chặn ánh nhìn như muốn giết anh của Nha Bảo, Vũ Huy cố gắng nín cười, khê ho khan hai tiếng lấy giọng, đợi “đôi tình nhân” ổn định vị trí xong mới lên tiếng:

- Tớ với Nha Bảo có làm kỳ đà cản mũi đôi tình nhân các cậu đi ăn trưa tình yêu không vậy?

- Cái gì mà làm kỳ đà cản mũi? - Khánh Toàn nhướn mắt, vẻ ngạc nhiên.

Ngọc Lan nghe thế thì phì cười, còn Nha Bảo cắn chặt môi, ném ánh nhìn muốn nhào đến cắn xé Vũ Huy.

Vẫn là Ngọc Lan nhanh chóng hiểu ra vấn đề, quay sang nhìn Nha Bảo hỏi một cách thẳng thắn:

- Em lại nghe mọi người trong công ty nói linh tinh cái gì rồi?

- Em...! - Nha Bảo ấp úng, lúc này chỉ hận không quay sang bóp cổ Vũ Huy được thôi.

Khánh Toàn cũng nhận ra vấn đề, vội lên tiếng:

- Anh với Ngọc Lan kết hôn được hai năm rồi, còn tình nhân cái gì nữa, vợ chồng son thì cũng quá già, thôi thì tạm gọi là vợ chồng trẻ vậy, haha!

- Hai người kết hôn rồi! - Nha Bảo há hốc.

Lần này tới lượt cô bị bất ngờ, hên chi mà hân ta cười như xem hài kịch. Mà cũng tại cô thôi, chưa rõ tình hình đã phán đoán lung tung, cũng may là hậu quả không quá lớn.

Sau khi ăn trưa xong, cô lại song song với Vũ Huy đi sau lưng cặp đôi ra về. Vác cái bụng no căng, bước đi chậm chậm, nhịp thở đều đặn, mắt Nha Bảo nheo nheo lại vì nắng.

- Nhìn cô đi cứ y như mấy bà bầu. - Vũ Huy nén cười nhìn cô nói.

- Tôi?! Bà bầu?! - Nha Bảo cảm thấy da đầu tê rần, nóng quá, nóng quá, có ai chỉ cho cô chỗ phát tác không? - Con mắt nào của anh thấy tôi đang mang bầu?

- Cô nhìn lại mình đi, bụng tròn lẳn, tay đặt trước bụng, bước đi lững thững, mắt híp lại, nếu cô mặc một cái đầm rộng rộng nữa thì sẽ y chang bà bầu. - Vũ Huy nhún vai, hai hàng chân mày hướng lên, khuôn mặt tràn đầy ý cười vui vẻ.

Nhìn bộ dạng của Vũ Huy, Nha Bảo tức anh ách, chẳng qua cô nhin, không muốn thất thố giữa đường, với lại cái dáng vẻ đẹp trai khi cười của anh hiếm khi cô được chiêm ngưỡng. Âm thầm cúi đầu bước đi tiếp, Nha Bảo lăm lăm trong miệng “mê trai cũng là một cái tội, chẳng qua là mê trai đẹp mà thôi”.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Vũ Huy rút điện thoại ra, vừa trả lời vừa ra hiệu vẫy tay chào ba người, anh tiến lại vạch trắng dành cho người đi bộ, băng qua đường.

Lúc về tới văn phòng, Nha Bảo đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Lúc ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của Ngọc Lan, phản xạ tự nhiên, Nha Bảo rút người lại, rùng mình một cái.

- Nói cho chị nghe mọi người ở công ty nói gì về bọn chị?
- Dạ?
- Không được bỏ sót một chi tiết nhỏ nào! - Ngọc Lan hí hóp mắt, giọng điệu nghiêm trọng nhìn Nha Bảo.
- Thật ra thì cũng không có gì... em chỉ nghe mọi người nói có “mưa vừa và mưa to” ở văn phòng sếp thôi! - Nha Bảo đi lại hong khô tay, tiếng ồ ồ phát ra từ máy khiến Nha Bảo thở nhẹ một hơi.

Ngọc Lan thở dài, cô tự nhủ phải tiết chế tính nóng nảy của mình lại. Chẳng qua cô nghe Vân An khoe ăn cơm trưa tình yêu với Hải Đăng khiến cô cảm thấy ghen tỵ. Cô cùng Khánh Toàn lấy nhau cũng đã hai năm, nhưng số lần đi ăn trưa cùng nhau quả thật ít ỏi dù hai người làm chung một công ty, công việc luôn quần lấy cô và anh. Vân An và Hải Đăng có nhiều bệnh nhân như vậy nhưng vẫn ăn trưa cùng nhau được thì vợ chồng cô cũng phải làm được. Cô nhanh chóng hẹn Khánh Toàn đi ăn trưa cùng nhưng lần nào anh cũng ra trễ, mà cô không thể lấy việc tư bất ép việc công nên đành nén giận đi ăn với Nha Bảo. Làm ra vẻ giận dỗi một chút với ông xã của cô, nhưng mà hình như làm hơi quá rồi, dù gì thì ông xã vẫn là giám đốc, thân là vợ cũng là sếp, cô phải tiết chế tính nóng nảy của mình lại thôi. Dặn lòng, có gì thì về nhà xử, nói cho cùng, cũng nhờ có Nha Bảo cô mới biết mình làm xấu hình ảnh của ông xã trong công ty, phải chỉnh đốn lại.

Có như thế mới biết con thầy, vợ bạn, gái công ty.

7. Chương 7: Khi Trái Tim Rung Rinh

Thứ bảy, ngày nghỉ huy hoàng sau một tuần làm việc, tất nhiên Nha Bảo ngủ thẳng cẳng.

Tận cho tới khi không khí trong phòng trọ vô cùng nóng bức, tiếng mái tôn kêu rảng rặc vì nhiệt độ quá nóng mà co giãn, Nha Bảo vẫn chưa mở mắt. Cho đến khi bầu không khí hùng hực được xoa dịu bằng cơn mưa rào xuống mái tôn kêu âm ầm thì Nha Bảo lúc này mới vươn vai, mở to mắt nhìn trần nhà.

- A! Ngủ một giấc thật đã quá!

Vác cái bụng rỗng ra khỏi phòng trọ, Nha Bảo quyết định đi mua mì gói. Đang chuẩn bị khóa cửa phòng thì chuông điện thoại reo vang, Nha Bảo nhúu mày nhìn điện thoại, hôm nay cuối tuần mà sếp phó còn gọi điện, tuy là nghỉ thể nhưng Nha Bảo vẫn nhấn nút bắt máy.

- Em nghe chị Lan!
- Em đang làm gì đó? - Tiếng Ngọc Lan pha lẫn tiếng ồn ào xung quanh phát ra trong điện thoại.
- Em đang chuẩn bị đi mua đồ. - Nha Bảo nghiêng đầu, kẹp điện thoại giữa vai phải và tai phải, hai tay bấm ổ khóa cửa phòng.
- Ồ! Vậy đúng lúc chị cũng đang đi sắm đồ, em ở đâu, chị chạy qua hai chị em mình đi dạo phố.
- Em...!
- Nhanh, nói địa chỉ, chị qua liền!
- Dạ!

Nhìn điện thoại báo kết thúc cuộc gọi, Nha Bảo ngẩng người, đúng là sếp, thao tác nhanh gọn thật, em là đi ra chợ mua đồ ăn chứ có đi sắm quần áo đâu!

Mười lăm phút sau, Nha Bảo đã yên vị sau xe của Ngọc Lan, hai chị em chở nhau đi lòng vòng mấy cửa hàng thời trang.

Váy, áo, quần, giày... sau ba tiếng, hai tay Ngọc Lan là cả một mớ túi lớn túi nhỏ, còn Nha Bảo thì trống trơn. Quả thật, hình như Nha Bảo không phải tín đồ thời trang, đứng bên cạnh nghe Ngọc Lan nhận xét, bình phẩm quần áo mà Nha Bảo chỉ biết im lặng gật đầu, tự hứa với lòng phải thêm việc đọc tạp chí thời trang vào danh mục việc làm mỗi tối khi lướt web.

- Em đói chưa, cũng tối rồi, hai chị em mình đi nhà hàng ăn gì đó đi. - Ngọc Lan quay sang nhìn Nha Bảo sau khi cô đã móc hết mớ túi xách lên xe.

- Quán ăn bình dân thôi chị, nhà hàng sang trọng quá. - Nha Bảo xua tay.

- Đi đi, có người khao mình mà. - Ngọc Lan cười bí hiểm.

Nha Bảo xoay vòng hai con mắt, có người khao, mình thì đang đói bụng, thôi thì bấm khóa mũ bảo hiểm, leo lên xe và đi ăn nhà hàng thôi nào!

Đứng trước Wind Longue, mắt mở to nhìn tấm bảng hiệu, Nha Bảo nuốt nước miếng, chân đã bắt đầu muốn bước thụt lùi. Cứ nghĩ đến cảnh tượng bầu không khí đầy mùi cồn, thuốc lá, tiếng nhạc công suất lớn dội vào tai, bao nhiêu con người lắc lư nhảy múa, mỗi lần muốn nói chuyện là phải hét vào tai nhau khiến Nha Bảo nổi da gà. Đi ăn tối mà như thế này thì thà mình nằm nhà húp mì tôm còn hơn, mồ hôi chảy hai bên mang tai, Nha Bảo khịt mũi.

- Vào đi em. - Ngọc Lan nắm tay Nha Bảo, toan kéo đi vào trong.

Nha Bảo vội vàng đưa tay còn lại bắt lấy tay Ngọc Lan khiến cô khựng lại, ngoái đầu lại nhìn Nha Bảo. Lòng mày皱 lên, hắt cằm, ý Ngọc Lan muốn hỏi Nha Bảo có việc gì?

Nha Bảo bặm môi, suy nghĩ thật nhanh, không lẽ bây giờ nói đau bụng, muốn về nhà nghỉ ngơi. Nhanh như chớp, Nha Bảo chau mày, miệng bắt đầu mếu, tay phải hạ dần xuống phía bụng, chân bắt đầu khụy xuống. Hiểu được ý đồ của Nha Bảo, Ngọc Lan mỉm cười nhếch khóe môi, mắt nheo lại, xoay người, nắm thật chặt tay Nha Bảo kéo vào trong.

Năm phút sau, môi Nha Bảo vẫn chưa đóng lại được, tất nhiên là cô đang bị đờ ra, hóa ra đây là một nơi khá yên tĩnh, nhạc nhẹ du dương, bàn ghế bố trí rộng rãi thoải mái, ánh đèn màu vàng nhẹ nhàng phủ khắp không gian, chẳng khác gì nơi để nghỉ ngơi sau ngày làm việc mệt mỏi. Đúng! Đây mới chính là nơi thích hợp cho việc thả lỏng cơ thể với âm nhạc và thức uống, nhưng mà mình tới đây để ăn tối mà, Nha Bảo cười méo xeo.

Nụ cười trên môi Nha Bảo còn khó coi hơn nữa khi cô thấy hai vị khách mà Ngọc Lan nói đến chính là Khánh Toàn và Vũ Huy.

Chậm chạp ngồi xuống một khoảng cách theo Nha Bảo là an toàn bên phải Vũ Huy, Nha Bảo cười cười cầm cuốn menu sẫm soi.

- Bảo, cứ ăn uống tự nhiên nha em. - Khánh Toàn lên tiếng động viên - Hôm nay, Vũ Huy mời nên em đừng ngại.

- Dạ! - Nha Bảo cúi đầu xuống, tiếp tục chiêm nghiệm từng trang menu.

Cũng may là nơi này có nhiều đồ ăn, nào mà mỳ ý, sandwich, salad... “Đã bỏ công sức vào đây mà lại không phải trả tiền, thôi thì cứ gọi ăn cho sướng miệng, nếu được thì ăn cho ví tiền hắt ta bay sạch sành sanh đi, haha”, Nha Bảo mỉm cười với cái ý nghĩ xấu xa của mình, “chà chà, món nào mắc mắc đây ta!”

- Nha Bảo, gọi gì ăn đi em, chị ăn tuna sandwich với blue ocean. - Ngọc Lan gấp cuốn menu lại bỏ trên bàn, với tay lấy miếng táo cắn ngon lành.

- Phục vụ, cho mình một cob salad, một spaghetti carbonara, một ép táo ít đá, một tuna sandwich với blue ocean. - Nha Bảo đóng cuốn menu lại, nở nụ cười thật duyên.

- Ăn cũng ít quá ha. - Vũ Huy lắc đầu, rót rượu vào ly.

Nhìn chai XO cứ vơi dần trong tay Vũ Huy, Nha Bảo xót xa như thể tiền từ ví cô nàng bay đi vậy.

Vũ Huy rót rượu xong, anh đẩy sang phía Nha Bảo một ly, rồi nâng ly của mình lên cùng với Khánh Toàn.

- Tôi không biết uống! - Nha Bảo đẩy ly rượu về phía Vũ Huy.

Vũ Huy khẽ nhếch môi cười, tay phải đặt ly rượu vừa uống xong xuống bàn, rồi đan hai tay lại với nhau, anh quay sang nhìn Nha Bảo rồi nói:

- Khi này tôi thấy cô cứ nhìn chăm chăm lúc tôi rót rượu, trong đầu tôi nảy ra hai phán đoán, một là cô muốn uống rượu, tôi là chủ tiệc sẽ mời cô một ly!

- Vậy phán đoán này đã sai! - Nha Bảo nhoẻn miệng cười.

- Điều đó chứng tỏ phán đoán thứ hai của tôi đúng! - Vũ Huy cười lớn, tay phải đưa lên sờ cằm, nét cười rất đều không thể tả.

Khánh Toàn và Ngọc Lan nhìn nhau, không hẹn mà cùng nháy mắt và cười đầy ẩn ý.

Nha Bảo chau mày, khẽ mở môi muốn nói gì đó nhưng người phục vụ mang đồ ăn lên khiến cô khựng lại.

Lúc ra về, Ngọc Lan nhanh chóng nở nụ cười nắm lấy tay Khánh Toàn nũng nịu:

- Ông xã, em muốn anh chở!

- Vậy, Huy, cậu đưa Nha Bảo về nha? - Khánh Toàn nhìn Vũ Huy chờ đợi.

Vũ Huy gật đầu, sau đó đi nhận chìa khóa từ tay bảo vệ, toan tiền về phía xe của mình nhưng bị tiếng nói của Nha Bảo ngăn lại:

- Em tự về được ạ!

- Vớ vẩn cái con bé này, em đi về khuya một mình không tốt. - Ngọc Lan nhanh chóng đẩy Nha Bảo về phía Vũ Huy - Anh Huy giúp em nhé!

Ngồi trong xe ô tô của Vũ Huy, Nha Bảo giữ im lặng, mắt ngó ngoài cửa sổ, những ngôi nhà hai bên đường cứ lùi dần về phía sau.

Vũ Huy cũng trầm mặc, anh tập trung hoàn toàn vào việc lái xe, tiếng nhạc piano réo rắt bao trùm không gian.

- Khi này, phán đoán thứ hai của anh là gì? - Nha Bảo lên tiếng phá vỡ im lặng đầu tiên.

Vũ Huy hơi liếc sang nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch ý cười.

Nha Bảo mím môi rồi lại chu môi chờ đợi câu trả lời, nhưng vẫn chẳng nghe được gì. Cô quay sang nhìn anh, gương mặt anh lúc này chỉ mờ mờ hiện dưới những ánh sáng màu vàng được hắt từ bóng điện cao áp của đèn đường qua cửa kính xe càng khiến trái tim cô lồi nhịp.

Ai nói cô hay nhiều lòng với trai đẹp làm gì, mà người đàn ông đang ngồi cạnh cô đây đích thực là hàng hiếm có, vừa đẹp trai, vừa giàu có lại vừa có công danh. Quả thật, khi nhìn thấy chiếc ô tô của Vũ Huy cô cũng giật mình, mặc dù không rành mấy về xe ô tô nhưng với cô mà nói, chiếc xe này chắc cũng phải tốn khối tiền. Cô lơ mơ phán đoán anh phải có công việc tốt, gia thế tốt thì mới sắm được chiếc xe này, hoặc không thì đây là tài sản công ty cấp cho, nhưng mà ở Việt Nam với chiếc xe này thì cũng đủ thu hút khá nhiều ánh nhìn ngưỡng mộ của các cô gái và một trong số đó tất nhiên có cô.

Trước khi cô rời khỏi xe, Vũ Huy nở một nụ cười hút hồn rồi nói với Nha Bảo tay đang đẩy cửa xe:

- Nếu tôi nói phán đoán thứ hai này cho cô, chắc là cô sẽ không thèm nhìn mặt tôi nữa!

Nha Bảo quay lại, tròn mắt một vòng với Vũ Huy, không nói gì, mỉm cười đẩy cửa bước xuống xe đi thẳng vào khu nhà trọ.

Đổ ập người xuống tấm nệm, Nha Bảo vùi mặt vào gối, tay buông lỏng dọc theo cơ thể, đầu óc toàn là hình ảnh của Vũ Huy. Nha Bảo thở dài, trận chiến này cô thua toàn tập rồi, đã phải lòng trai đẹp.

8. Chương 8: Hình Như Minh Càng Ngày Càng Để Ý Hẳn!

Suốt cả đêm lăn qua lăn lại, sáng chủ nhật, Nha Bảo uể oải vươn mình chào buổi sớm.

Mở hai con mắt nhìn trần nhà, Nha Bảo thở dài, nhắm mắt cũng thấy hằn, mở mắt cũng thấy hằn, cô phải làm gì bây giờ. Tim ơi là tim, đầu ơi là đầu, các em trở về trạng thái hoạt động bình thường giúp chị có

được hay không! Nha Bảo bước chậm chạp đi làm vệ sinh buổi sáng. Vỗ nước vào mặt cho tỉnh táo, Nha Bảo nhắm hai con mắt gấu trúc của mình trong gương, đó là kết quả của một đêm mất ngủ.

Sáng thứ hai đầu tuần, Nha Bảo hùng hực khí thế đi vào văn phòng làm việc. Cô đã quyết tâm không để ý đến cái người làm tim cô lỗi nhịp, làm đầu óc cô phiêu du nữa. Thay vào đó, cô tự nhủ với chính mình, hẳn ta chính là oan gia truyền kiếp của cô, gặp hẳn ta là cô bị bóc lột sức lao động, hẳn ta yêu cầu phải tuyệt đối hoàn mỹ. Đúng, chính là như thế, phải nhìn nhận sự xấu xa ấy cô mới có thể dẹp yên chiến sự trong lòng để ngênh đón ngày thứ hai rực rỡ.

Rời khỏi phòng họp, Nha Bảo vừa đi vừa nhìn lịch làm việc.

Nhiệm vụ hai tuần tới của cô là theo chân Ngọc Lan và Nguyệt Ánh để học việc về cách lên kế hoạch cho chương trình thời trang.

Nguyệt Ánh cũng là nhân viên phòng kế hoạch như cô, tuy cùng tuổi nhưng Nguyệt Ánh lại đi làm trước Nha Bảo một năm nên nghiệm nhiên trở thành đàn chị. Hơn nữa, Nguyệt Ánh rất thích thể giới showbiz cho nên luôn được phân công làm kế hoạch liên quan đến giới nghệ sỹ.

Nhìn Nguyệt Ánh lúc này, Nha Bảo chỉ ước mình có cái lỗ chui xuống. Cùng tuổi mà đẳng cấp của cô và Nguyệt Ánh khác xa một trời một vực. Người ta muốn cong chỗ nào lỗ chỗ đó đều có, thân hình hoàn toàn tuyệt hảo, đã vậy dáng người lại cao ráo, gương mặt khả ái, khoác lên mình bộ đầm Vintage sát cánh màu xanh da trời thật phù hợp.

Nhìn Nguyệt Ánh và Ngọc Lan hùng dũng tiến vào khán phòng xung quanh đầy người mẫu và nhà thiết kế, Nha Bảo có cảm giác cô đang đứng giữa bữa tiệc của những người nổi tiếng. Ngay cả hai người đi chung với cô cũng y như người mẫu.

Nha Bảo theo sát sau Nguyệt Ánh xem cách cô nàng làm việc. Nguyệt Ánh lúc này trông thật oai phong, tay trái cô cầm tập kế hoạch, tay phải cầm bút, vừa trao đổi với đạo diễn sân khấu vừa bàn bạc với với đội trưởng đội kỹ thuật để chỉnh sửa hiện trường cho phù hợp.

- Ánh này, anh thấy phía cánh gà trái, em có thể làm thêm một bậc nữa được không? Bên anh thấy mỗi bậc đang cách nhau khá cao. - Đạo diễn Mạnh Trung vừa chỉ góc trái cánh gà vừa nói.

- Ok! Anh Đạt cử nhân viên làm giúp em nhé. - Nguyệt Ánh quay sang nói với đội trưởng đội kỹ thuật.

Anh Đạt nhanh chóng gật đầu, rồi lấy bút viết ngay vào cuốn sổ nhỏ trên tay.

- À, hôm qua bên phía ban tổ chức yêu cầu tụi em phải làm thêm tam cấp để người mẫu đi xuống phía khách mời, bên anh có nhận được thông báo không? - Nguyệt Ánh quay sang hỏi đạo diễn Mạnh Trung, anh này gật đầu.

Thấy thế, Nguyệt Ánh tiếp lời:

- Vậy xem như phía sân khấu và khu vực khách ngồi bên em sắp xếp ổn, còn phía sau hậu trường anh có yêu cầu gì thêm không, hay là như vậy ổn rồi?

- Anh thấy vậy được rồi, ngày mai cứ y như kế hoạch chạy chương trình thôi. - Mạnh Trung gật đầu đồng ý.

- Vậy bên em làm tiếp đây, có gì anh cứ gọi em. - Nguyệt Ánh ra hiệu điện thoại áp lên tai với Mạnh Trung, sau đó quay sang Nha Bảo kéo cô đi về phía đội kỹ thuật đang sắp xếp ghế ngồi.

Nha Bảo cũng theo chân Nguyệt Ánh phụ đội kỹ thuật sắp xếp ghế, trải khăn bàn, bày lọ hoa...

Tám giờ tối, Nguyệt Ánh cùng Nha Bảo an tọa trong quán hủ tíu nhỏ nhỏ ven đường.

Nha Bảo ngồi nhìn tô hủ tíu trân trân, mắt không thèm chớp. Nguyệt Ánh phì cười trước biểu hiện của Nha Bảo, cô nói:

- Hôm nay chưa thấm gì đâu, ngày mai cậu sẽ làm việc điên cuồng hơn ngày hôm nay đấy!

Nha Bảo lắc đầu, tay bắt đầu đưa đôi đũa trộn hủ tíu. Vừa vắt chanh, Nha Bảo vừa nói:

- Tớ tự thấy tớ không phù hợp với showbiz.

Nguyệt Ánh lắc đầu nhìn Nha Bảo cười, cũng phải thôi, nếu Nha Bao làm những kế hoạch liên quan đến giới showbiz, e rằng khó có thể thành công được. Vì sao ư? Cô nàng này chẳng hề để tâm đến thế giới nghệ sỹ, thời trang, âm nhạc, điện ảnh, thì làm sao có thể đáp ứng hết các đòi hỏi của các thượng đế mà tâm trạng của họ cũng lên xuống theo những tin đồn và các tựa đề giật gân trên báo lá cải. Càng không biết mình tinh này tên gì, mình tinh kia có gu thời trang như thế nào thì làm sao có thể đánh trúng tâm lý khách hàng mà viết kế hoạch được.

Ngày hôm sau, Nha Bảo đã có mặt ở khán phòng từ sớm, tràn đầy sức lực chuẩn bị làm việc. Ba giờ sau, Nha Bảo bắt đầu thấy nặng nề làm việc của cô đi đâu hết rồi, cả người bắt đầu uể oải vận động. Chả trách mà Nguyệt Ánh bảo làm việc điên cuồng, suốt cả buổi sáng Nha Bảo cứ chạy đi chạy lại như con thoi, hết hướng dẫn khách rồi lại chạy đi tìm tổ kỹ thuật, cứ như thế suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng thì cũng xong buổi trình diễn, Nha Bảo thở phào.

Nguyệt Ánh nhìn Nha Bảo ngồi xụi lơ trong góc tu ừng ực chai nước suối, hai chân duỗi thẳng, vội tiến lại gần, đưa cho Nha Bảo bịch bánh oreo, lắc đầu cười cô nói:

- Tớ đã bảo hôm nay mệt chết mà.

- Cậu còn nói nữa! - Nha Bảo xé bịch bánh ra, vừa ăn vừa nói tiếp - Thật sự là mệt chết đi được, nhưng mà xem đi này, tớ giấy bệt áo thun quần jean còn cậu thì đầm hoa giấy cao gót, thế mà sau ba tiếng, tớ thì thậm chí còn cậu vẫn giữ được nụ cười, chả lẽ tớ đã già hay sao?!

Nguyệt Ánh phì cười, nhỏ bạn này của cô thật quá hài hước, biết là cô nàng đang ganh tị với vẫn với mình nhưng cô cũng nhanh chóng an ủi:

- Tớ đã quen với những sự kiện như thế này rồi vả lại xung quanh chúng ta đều là người đẹp, sau buổi trình diễn còn có tiệc chiêu đãi, đâu thể ăn mặc tuềnh toàng được.

- Có đồ ăn hả? - Hai mắt Nha Bảo sáng quắc lên.

Nguyệt Ánh thở dài lắc đầu cảm thán nói:

- Cậu còn phải học dài dài Bảo à! Tớ thấy nên nói với chị Ngọc Lan sắp xếp cậu rời xa chốn này thôi.

Nha Bảo cụp mắt, tiu nghỉu nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười, vì sao ư? Vì cô sắp được ăn miễn phí, cứ nghĩ tới có đồ ăn, Nha Bảo cười thật tươi.

Quả là tiệc chiêu đãi của giới nghệ sỹ có khác, Nha Bảo cảm giác cô đang đứng giữa một rừng các người đẹp chân dài miên man, nụ cười tỏa sáng, trang phục gợi cảm có, sang trọng có, còn có những rất nhiều người đàn ông đẹp trai vây quanh... các cô nàng chân dài. Nha Bảo chân ngắn nên đành ngậm ngùi chiến đấu với đồ ăn và ngắm trai đẹp. Cô hết liếc mắt nhìn anh chàng này, lại ngó nghiêng theo anh chàng khác, lại tẩm tắc lắc đầu khen thầm trong bụng, phen này thì cô đã được thỏa mãn cơn khát của mình. Nha Bảo bê đĩa đồ ăn chứa đầy tôm nướng muối ớt, mực hấp gừng, gà hầm sốt cay lên, vừa đứng ăn vừa nhìn theo những anh chàng đẹp trai đang lượn lờ trước mặt. Phía góc khán đài có một nhóm phóng viên đang cùng Nguyệt Ánh, chị Ngọc Lan và đạo diễn Mạnh Trung trao đổi to nhỏ gì đó, thỉnh thoảng lại phá lên cười. Nha Bảo liếm môi tiếp tục chiến đấu với đĩa thức ăn.

- Ăn từ từ không thì cô sẽ bị bội thực đấy. - Hơi thở nóng hổi của Vũ Huy phả vào tai phải của Nha Bảo khiến cô vội vàng co rụt hai vai. Nha Bảo trợn mắt, mím môi hít hơi thật sâu quay lại nhìn cái người vừa cố ý tiếp cận cô một cách bất ngờ khiến cô hốt hoảng trong giây lát mà xém chút nữa đánh rơi đĩa thức ăn trên tay.

Nha Bảo nheo mắt nhìn Vũ Huy từ trên xuống dưới. Tên oan gia truyền kiếp của cô hôm nay trông bảnh bao phong độ với mái tóc vuốt keo, bộ vest màu đen có những đường chỉ sáng màu trên hai bên cổ áo, bông hoa hồng màu tím nhỏ xíu đính ở góc bên phải cổ áo sơ mi, chiếc caravat màu tím hoa xoan nổi bật trên nền áo trắng, dưới chân là đôi giày tây màu đen được đánh bóng loáng. Nha Bảo thầm nghĩ chắc hẳn ta vừa đánh bóng bằng chiếc máy đánh giày được đặt phía trước cửa hiện trường.

Nha Bảo khịt mũi, tay cầm cái nĩa cắm xuống con tôm màu đỏ thơm nồng mùi ớt đưa lên miệng há to cắn một phát. Dám nói cô sẽ bị bội thực vì ăn ư, chuyện đùa này làm sao có thể xảy ra với cô được. Công phu luyện đủ loại đồ ăn qua bốn năm sinh viên đã khiến dạ dày Nha Bảo trở nên chai lì trước những gia vị hỗn

tập vừa cay chua mặn ngọt, ngay cả việc sáng chưa ăn gì mà uống sữa thì Nha Bảo vẫn hoàn toàn bình thường. Nha Bảo nhếch môi cười khẩy với Vũ Huy rồi tiếp tục nhai con tôm trong miệng. Vũ Huy vừa cười vừa đưa tay sờ cằm, anh nghĩ có lẽ quyết định đến buổi trình diễn ngày hôm nay thật không sai, có thể tìm thấy điều thú vị mới nơi Nha Bảo, không những là chân tình mà còn là cộp con tập giờ nhanh múa vuốt với anh.

Nhìn thấy thái độ cười tươi vui vẻ ẩn ý thấy điều thú vị của Vũ Huy khiến Nha Bảo tức anh ách trong bụng. Gì chứ, bộ thấy cô ăn uống không quý phái thanh lịch thì đặc ý lăm hay sao. Dù gì thì cũng đã không có hình tượng đẹp trong mắt mọi người ngày hôm nay rồi, ở buổi tiệc này có lẽ Nha Bảo nghĩ mình là người xấu xí nhất vì cô chỉ như một sinh viên với phong cách đơn giản của mình. Cô đâu hay biết rằng trong mắt Vũ Huy lúc này Nha Bảo mới chính là người con gái đáng để mắt nhất, cô quá nổi bật trong một bữa tiệc hội ngộ các ngôi sao nổi tiếng ăn mặc trang điểm đẹp mắt. Cô khỏe khoắn trong trang phục quần jean xanh phối với áo thun cổ tròn màu trắng form rộng in dòng chữ Cheeze màu đen trước ngực, đôi giày bệt bằng nhung màu đen, mái tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng, gương mặt không son phấn với Vũ Huy lúc này đặc biệt thu hút, thu hút hơi khỏi cô chân dài mặt trát nhiều lớp phấn kia.

Nha Bảo gí con tôm nướng trước mặt Vũ Huy, dù gì thì cũng phải lịch sự mời anh ta ăn một tí, không tới nay về nhà mình lại đập đầu vào gối hận chính mình đã không giữ hình tượng thực nữ trước mặt trai đẹp khiến trái tim trong lồng ngực hiện tại đang gõ nhanh hơn một nhịp.

- Anh ăn không?

Vũ Huy nhướng mày nhìn con tôm đỏ lét nồng mùi ớt đang hươ hươ trước mặt mình trên tay Nha Bảo, tự dưng anh cũng muốn ăn, há miệng to ngậm lấy con tôm, Vũ Huy mỉm cười tận hưởng.

Nha Bảo đứng hình trong giây lát. Cô không ngờ Vũ Huy lại cúi người ăn con tôm trong tay cô, hình ảnh vừa rồi khiến hai gò má cô dần dần đỏ ửng, cảnh đó quá ư là mờ ám. Vũ Huy thật biết cách làm Nha Bảo khó xử, cô cắn môi, tìm lại gõ nhanh hơn một nhịp, cứ thế này thì cô sẽ bị bệnh tim mất thôi.

Trong lúc Nha Bảo còn đang chìm ngập trong cơn lo lắng căn bệnh tim tiềm ẩn chưa bao giờ xuất hiện của mình thì tiếng nói nhẹ nhàng, dịu dàng có chút âm hưởng miền bắc vang lên ở phía sau lưng cô:

- Anh Vũ Huy hôm nay cũng đến đây à?! Thế mà nãy giờ em chả thấy anh đâu!

Nha Bảo quay lưng lại nhìn người phụ nữ trước mặt, phản xạ tự nhiên Nha Bảo nuốt nước miếng, lại gặp mỹ nữ nữa rồi. Thùy Linh diện chiếc đầm trắng cúp ngực khoe trọn thân hình hoàn hảo của mình, trên tay cầm chiếc ví da màu đen ghi hai chữ LV cùng bộ móng tay màu đỏ, môi cũng tô son đỏ nổi bật trên nước da trắng, mái tóc dài được uốn xoan nhẹ phía đuôi, chân đang chéo nhau, nở nụ cười thật tươi trước Vũ Huy. Mỹ nữ quả là mỹ nữ, chỉ cần nhìn người phụ nữ xinh đẹp hoàn hảo thế này rồi nhìn lại mình, Nha Bảo thầm thở dài “chân mình ngắn hơn người ta một khúc rồi, da lại không trắng bằng, người ta đáng đồng hồ cát còn mình thì chỗ cần lồi không lồi! Ba má ơi, con gái lớn lên thật xấu xí!”. Nha Bảo khịt mũi, quay đầu lại tiếp tục tìm kiếm đồ ăn, cô quyết định bỏ qua việc ganh tị với sắc đẹp của người phụ nữ khác, chấp nhận những gì mình có vậy, bởi lẽ dù sao đó cũng là da thịt của cô mà. Vũ Huy liếc nhìn thoáng qua Nha Bảo, vẻ không vui hiện rõ trên mặt cô, anh mỉm cười bước lại bắt tay Thùy Linh. Cô nàng này là một trong những hotgirl đàn em chung công ty với Hoàng Vy, anh cũng gặp cô trong vài buổi tiệc, tuyệt nhiên chỉ có chào hỏi xã giao, không hiểu sao hôm nay cô nàng lại mạnh dạn tới gặp chào hỏi riêng anh thế này. Từ phía xa, Hoàng Yên cùng chị quản lý đang tiến về phía Vũ Huy.

- Sao hai người lại đứng đây? Khánh Toàn với Ngọc Lan đâu, nghe nói hôm nay Romance làm sự kiện này mà. - Hoàng Vy nhìn Vũ Huy, rồi đảo mắt tìm kiếm hai người bạn.

- Khánh Toàn hôm nay không tới, Ngọc Lan đang đứng phía bên kia! - Vũ Huy chỉ tay về phía nơi Ngọc Lan đang đứng.

Hoàng Vy quay người tiến về phía Ngọc Lan, bỏ lại Thùy Linh cho Vũ Huy. Phép lịch sự, Vũ Huy lấy một ly sâm-panh mời Thùy Linh, tiếng chạm ly vang nhẹ trong không gian. Nha Bảo không mấy để ý phía sau lưng, cô tiếp tục chiến đấu với bàn đồ ăn trước mặt. Vũ Huy đang tính bước lại phía Nha Bảo thì lại gặp một vài vị khách đến chào hỏi, anh cũng vui vẻ tiếp chuyện với họ, đôi mắt thỉnh thoảng lại đảo qua phía

Nha Bảo, trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ “con đường ngắn nhất đi tới trái tim của cô gái Nha Bảo mang tên dạ dày”.

Trong lúc Nha Bảo bắt đầu muốn ợ vì no thì Nguyệt Ánh bước lại phía cô, nhẹ nhàng cầm xiên que tôm nướng muối ớt lên bắt đầu chiến đấu. Nha Bảo huých vai Nguyệt Ánh hỏi nhỏ:

- Đi chưa?

- Đi đâu? - Nguyệt Ánh nhú mày nhìn Nha Bảo, miệng vẫn nhai con tôm một cách cẩn thận.

- Hai người đằng sau lưng tớ đó.

Nha Bảo hất cằm ra sau, tay cầm ly nước trái cây lên uống. Nguyệt Ánh quay lại đằng sau, rồi quay lại nhìn Nha Bảo cười cười hỏi:

- Ý cậu là chàng hay nàng?

- Cả hai. - Nha Bảo khịt mũi, giọng nói có phần không mấy hào hứng.

Nguyệt Ánh khê liếm môi sau đó cô nói:

- Nàng đang nhìn chàng đắm đuối, còn chàng tay trái cầm ly tay phải dứt túi quần đang tiến về phía chúng ta cách bốn bước chân... ba bước chân... hai bước chân...

Mỗi từ bước chân của Nguyệt Ánh vang lên, Nha Bảo lại nuốt một lần nước miếng, dĩ nhiên cô đang rất căng thẳng, tim lại bắt đầu hoạt động nhanh hơn bình thường. Nguyệt Ánh đánh mắt nhìn sang Nha Bảo, biểu hiện của cô nàng không thể nào qua được cặp mắt sắc bén, Nguyệt Ánh đá lỏng nheo với Vũ Huy, sau đó cầm ly nước trái cây lên bắt đầu uống. Vũ Huy cười cười đáp trả ánh mắt của Nguyệt Ánh, anh dừng lại phía sau lưng Nha Bảo, khê nói vào tai cô:

- Tôi muốn ăn tôm nướng muối ớt.

Chỉ một câu nói đó thôi mà Vũ Huy thấy vành tai Nha Bảo bắt đầu đỏ lên, anh nở nụ cười nhìn sang Nguyệt Ánh, cô nàng gật đầu ra vẻ ủng hộ anh tiếp tục. Xiên que tôm nướng được Nha Bảo cầm lên đưa trước mặt anh, vẻ mặt bất mãn lộ rõ, môi cô cũng cong cong. Vũ Huy đang tính cúi xuống cắn một con tôm thì bị lời nói của Thùy Linh chặn lại:

- Ấy chết! Để em lấy tôm cho anh nhé! Ai lại ăn như thế!

Thùy Linh vừa nói xong đã nhào tới, giật lấy xiên que trong tay Nha Bảo bỏ xuống đĩa rồi lấy một cái nĩa gỡ từng con tôm ra khỏi cây que. Nha Bảo thoáng sửng sốt trong giây lát, cánh tay đang cầm xiên que bắt đầu hạ dần xuống, ánh mắt Nha Bảo dừng lại nơi bàn tay trắng trẻo của mình, sau đó cô quay đầu nhìn hành động của Thùy Linh. Đúng là cô hoàn toàn không hợp với giới thượng lưu cũng như không phù hợp với những nơi sang trọng. Nha Bảo bước qua phải một bước, đứng bên cạnh Nguyệt Ánh, đầu cô cúi xuống nhìn đôi giày của mình. Thấy thái độ của Nha Bảo, Nguyệt Ánh khó chịu ra mặt, nhỏ bạn này của cô sao lại biến thành con rùa rút đầu như thế, còn cả cô nàng Thùy Linh kia nữa, tính của trai trước mặt bàn dân thiên hạ hay sao. Được lắm, dù sao thì cũng không thích cô ta, mấy lần hợp tác chung đều ra vẻ đồng danh như người cực kì nổi tiếng trong khi cô ta cũng chỉ là một hotgirl mới nổi, hôm nay lại cố tình làm mất mặt Nha Bảo nữa. Nguyệt Ánh khê nói vào tai Nha Bảo:

- Có muốn tớ thay cậu ra mặt không?

Nha Bảo ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Ánh, vẻ chưa hiểu lắm câu nói của cô, nhưng lúc thấy Nguyệt Ánh hất cằm về phía Thùy Linh, Nha Bảo chợt hiểu ra. Nha Bảo nhìn dáng vẻ bận rộn của Thùy Linh, rồi nhìn gương mặt hơi khó chịu của Vũ Huy, cô cũng muốn chọc tức cô ả một phen. Một ý tưởng lóe sáng trong đầu, Nha Bảo mỉm cười nắm tay Nguyệt Ánh ý bảo để cô ra tay.

- Món đó mà ăn kèm với tương cà thì ngon lắm đấy phải không anh Vũ Huy?

Vừa dứt lời Nha Bảo đã nhìn Vũ Huy nở nụ cười tươi tắn, cô thấy Vũ Huy hơi nhú mày vẻ suy nghĩ. Nha Bảo không nói gì, chỉ nhìn anh cười chờ đợi. Vũ Huy chưa kịp nói gì thì Thùy Linh đã vội vàng chụp lấy chai tương cà Heinz trên bàn tiệc lắc mạnh. Nha Bảo cố nín cười bầm nhẹ vào tay Nguyệt Ánh, ý ám chỉ đợi xem trò hay. Lúc Thùy Linh xoay nắp chai tương cà ra thì âm thanh phụt cùng với tiếng hét thất thanh

và cảnh tượng tương cà bắn tung tóe lên người cô ta khiến cho tất cả mọi người trong hội trường đều phải chú ý. Nguyệt Ánh và Nha Bảo vội che tay cười. Thùy Linh trông thật thảm hại, bộ váy màu trắng của cô, cả tóc và mặt đều dính tèm lem tương cà. Vũ Huy rất phong độ vội vàng lấy giấy ăn đưa cho Thùy Linh, cô nàng vô cùng hoảng hốt, đứng tần ngần ra, miệng thì há hốc. Nhân viên phục vụ vội vàng chạy lại xin lỗi rối rít, cả quản lý tiệc cũng vội vã chạy tới cầm khăn giấy lau giúp Thùy Linh. Nha Bảo kéo tay Nguyệt Ánh đi sang chỗ Ngọc Lan, trên đường đi Nguyệt Ánh hỏi Nha Bảo:

- Cậu cố ý đúng không?

- Tớ đâu có làm gì, chẳng qua là lợi dụng một ít kiến thức học được lúc đi làm nhà hàng thôi.

- Vậy là sao?

- Lúc này đứng ăn tớ đã nhìn thấy chai tương cà đó có vấn đề, nó bị lồng gió rồi nên sùi bọt, chỉ cần cậu sóc nhẹ để dồn tương cà ra nắp thì thể nào cũng thành chai sâm-panh lúc khai, bắn pháo hoa đầy người, ngày xưa tớ từng chứng kiến khách hàng lâm nạn rồi.

Nha Bảo vừa dứt lời, Nguyệt Ánh lại phá lên cười, không ngờ nhìn Nha Bảo vậy mà có lúc cũng ghê gớm thật. Thấy vẻ hoan hỉ hiện lên trên mặt hai cô nàng, Ngọc Lan nheo mắt đánh giá không biết hai cô nàng này đã làm gì. Nhìn vẻ mặt tò mò của Ngọc Lan, Nha Bảo cố nín cười nhún vai nói:

- Em vô tội!

Trong lúc ba chị em đang vui vẻ trò chuyện với nhau thì Nha Bảo nhìn thấy Vũ Huy đang tiến về phía họ. Không hiểu sao cô cảm thấy cổ họng khô khốc, tay chân cứ lỏng ngóng thế nào, cảm giác này cô cũng không hiểu được, không lẽ cái này gọi là để ý một người sao ta? Bản thân mình thuộc dạng mồm mép tép nhảy trên mạng, trên các diễn đàn làm quân sự quạt mo tình yêu cho người ta, tới mình thì như gà mắc tóc thế nào, Nha Bảo cố gắng nuốt nước bọt, hít hơi thật sâu, nếu đã như thế, chết sớm siêu thoát sớm. Hai tay Nha Bảo nắm lại, cô đã sẵn sàng nghênh đón căn bệnh tim đến với mình.

Người tính không bằng trời tính, Vũ Huy tiến đến nơi ba cô gái đang đứng nhưng tuyệt nhiên anh chỉ trò chuyện với Nguyệt Ánh và Ngọc Lan, Nha Bảo cảm giác nơi mình đang đứng xuất hiện một bức tượng mang tên Cô Gái Nha Bảo. Ngay lúc Nha Bảo cảm giác chân sắp tê vì làm tượng thì một ánh sáng trắng lóe lên đập vào mắt cô. Không sai, ánh sáng trắng quá diễm lệ, quá chói, quá đau mắt, thứ ánh sáng đó mang tên Trai Đẹp đã đâm vào mắt Nha Bảo. Cô mím môi, dán chặt hai con mắt theo từng cử chỉ của anh chàng đang tiến lại bắt tay với Vũ Huy. Lại nói, người đẹp chỉ nói chuyện với người đẹp, sau màn chào hỏi sơ sơ mà Nha Bảo cố gắng nở nụ cười dễ thương nhất của mình ra chào khách thì cô lại tiếp tục sự nghiệp mang tên bức tượng. Cũng may cho Nha Bảo là nhờ có anh chàng đẹp trai mang tên Thanh Bình mà cô chấp nhận chịu làm bức tượng để ngắm nhìn anh. Thanh Bình có vầng trán cao, đôi chân mày rậm rì ngự trên hai con mắt màu đen, hàng lông mi dài và cong là ước ao của nhiều cô gái, cánh mũi nhỏ và đôi môi màu nho Mỹ. Có lẽ anh chàng thường hay hút thuốc lá nên môi đã đổi màu, Nha Bảo thầm nghĩ vậy. Ánh mắt hám trai của cô lại lướt xuống phía dưới, mặc dù trên người Thanh Bình đang khoác bộ vest hết sức năng động không có caravat như Vũ Huy nhưng Nha Bảo cảm giác anh là người có cơ thể cường tráng bởi lẽ chút gồ gề trên cánh tay ẩn hiện dưới lớp áo vest dày kia đã nói lên rằng người đàn ông kia chắc chắn tập thể hình. Tưởng tượng đến cơ bụng sáu múi, cơ ngực rắn chắc phập phồng theo nhịp thở và giọt mồ hôi lấp lánh trên cơ thể, Nha Bảo lại nuốt nước miếng.

- Thu ngay ánh mắt hám trai của cậu về, ngậm miệng lại, nước dãi sắp rơi xuống sàn rồi! - Tiếng nói nhỏ của Nguyệt Ánh vang bên tai khiến Nha Bảo hoàn hồn trở lại.

Đánh mắt sang phía Nguyệt Ánh, Nha Bảo mím môi nhin cười e thẹn, biểu hiện của cô rõ ràng thế cơ à! Nguyệt Ánh lắc đầu nhìn Nha Bảo.

Mười một giờ hơn, Nha Bảo đổ ập người xuống nệm, hai mắt nhắm nghiền, thật sự là một ngày làm việc hao tổn sức lực. Nhắm mắt lại mà trong đầu Nha Bảo là hình ảnh của hai người đàn ông đẹp trai, một bên là Vũ Huy với nụ cười khê nhếch môi đầy vẻ nam tính lạnh lùng, một bên còn lại là Thanh Bình với thân hình vạm vỡ cơ bụng sáu múi, ôi thật là khó khăn, tại sao trên thế giới này lại có nhiều trai đẹp như thế! Nha Bảo mệt mỏi đi vào giấc ngủ, cô đâu biết rằng trên khóe môi lại sắp chảy nước dãi của mình đã nhếch lên cười khi nghĩ đến hai chữ trai đẹp và giật nhẹ khi nghĩ tới gương mặt lạnh lùng của ai kia.

9. Chương 9: Cơ Hội Đến Không Nên Bỏ Lỡ

Reng reng... reng reng... Tiếng chuông điện thoại reo vang kéo hai con mắt của Nha Bảo rời khỏi màn hình máy vi tính. Cô khẽ đưa tay nhấc điện thoại lên, nhẹ giọng trả lời:

- Alo, Nha Bảo phòng kế hoạch nghe!

- Bảo hả! Chị Linh đây, em qua phòng tiếp khách gặp khách hàng với chị đi, chị nói chị Mai Tiên rồi. - Tiếng chị Linh bên bộ phận kinh doanh vang lên trong điện thoại.

Nha Bảo vội đáp lời rồi lưu toàn bộ dữ liệu trên máy, sau đó tắt màn hình, cô nhanh chóng rời khỏi vị trí đi sang phòng tiếp khách. Đây là một văn phòng nhỏ nằm phía bên ngoài khu vực phòng làm việc, sát cửa ra vào công ty cô, dành cho khách hàng khi đến liên hệ với bộ phận kinh doanh. Lần trước hẹn Vũ Huy, Nha Bảo nói chuyện công việc trong phòng họp, còn lần này là trao đổi với khách hàng tiềm năng, Nha Bảo cũng có chút hồi hộp, cô đưa tay gõ nhẹ rồi xoay chốt đẩy cửa đi vào.

Trong phòng lúc này có chị Linh và anh chàng đẹp trai “cơ bụng sáu múi” Thanh Bình đang ngồi đối diện với nhau trên bộ sofa màu đỏ nổi bật trong không gian màu trắng của tường và màu xanh của chậu Lan Ý. Nha Bảo hơi bất ngờ khi thấy khách hàng tiềm năng mới lại chính là Thanh Bình, cô khẽ gật đầu chào anh và chị Linh, thấy anh cũng nở nụ cười đáp lại và một cái gật đầu nhẹ. Nha Bảo nhanh chóng đi lại ngồi bên cạnh chị Linh.

Suốt hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Nha Bảo cũng đứng dậy cùng chị Linh bắt tay tiễn Thanh Bình ra cửa đi về.

Lúc chuẩn bị trở lại chỗ ngồi, Nha Bảo quay sang hỏi chị Linh đang đi phía sau mình:

- Chị, em thấy hợp đồng này nên giao cho Nguyệt Ánh chứ sao lại giao cho em?

- Chị gọi Nguyệt Ánh rồi, lúc đầu chị Mai Tiên phân công Nguyệt Ánh, nhưng cuối cùng không hiểu sao Nguyệt Ánh từ chối.

Nha Bảo nhũn mày suy nghĩ, hình như có vấn đề gì đó ở đây, cô nhanh chóng đi lại phía Nguyệt Ánh. Đường như biết trước Nha Bảo sẽ tới, Nguyệt Ánh xoay người về thẳng nhìn Nha Bảo cười. Nha Bảo mím môi nhìn Nguyệt Ánh, hai cô gái cứ thế nhìn nhau khoảng chừng năm phút, cuối cùng cũng là Nguyệt Ánh chịu thua Nha Bảo nhưng cô cũng không nói gì nhiều, chỉ nói Nha Bảo nếu có gì không hiểu hãy hỏi, Nguyệt Ánh sẽ giúp. Nha Bảo muốn hỏi tại sao Nguyệt Ánh lại không nhận hợp đồng này, nhưng đoán chừng là Nguyệt Ánh đã không muốn nói thì dù có hỏi cũng không nhận được câu trả lời thỏa đáng. Nha Bảo thở dài, lặng lẽ trở về chỗ ngồi bắt tay vào việc xem xét hợp đồng mới.

Hóa ra anh chàng Thanh Bình kia lại là giám đốc điều hành hãng thời trang Áo Việt nổi tiếng khắp cả nước. Nha Bảo còn nhớ năm ngoái khi một nữ diễn viên trẻ tuổi của Việt Nam lần đầu tiên đi tham dự liên hoan phim quốc tế đã mặc chiếc áo dài trắng vải gấm của công ty vải Ánh Hà do công ty Áo Việt thiết kế, khiến cho báo chí trong nước và nước ngoài phải tốn bao giấy mực khen chiếc áo dài và nữ diễn viên đó biết cách chọn trang phục tôn vinh quốc phục Việt một thời gian. Nghĩ tới đây, Nha Bảo lại rùng mình một cái, thật đúng là nhà giàu toàn chơi với nhà giàu, nhớ lại hình ảnh Ngọc Lan, Thanh Bình, Vũ Huy đứng cạnh nhau trò chuyện vui vẻ tại bữa tiệc khiến Nha Bảo phải lắc đầu cảm thán.

Hợp đồng lần này công ty của Nha Bảo nhận vai trò đảm nhiệm tổ chức show trình diễn bộ sưu tập mới cho công ty Áo Việt. Truyện được đăng độc quyền tại Góc Sách. Nha Bảo chống cằm nhìn màn hình máy vi tính, kinh nghiệm của cô hoàn toàn không đủ để thực hiện nhiệm vụ này, mắt Nha Bảo mở to nhìn vào màn hình word trên máy tính với dấu con trỏ nhấp nháy liên tục này giờ mà tuyệt nhiên chưa có chữ nào được gõ ra. Nha Bảo hướng mắt về phía Nguyệt Ánh, lặng lẽ thở dài, xem ra nhiệm vụ lần này, Nha Bảo phải sử dụng kế của riêng mình mới hoàn thành được.

Tháng mười hai, một tháng nữa trôi qua, thời tiết đã thay đổi khá rõ rệt. Cái không khí man mát lúc tắt nắng của giờ tan tầm khiến bầu không khí ngay trung tâm thành phố thật dịu nhẹ. Nha Bảo lững thững bước đi cùng Nguyệt Ánh trên vỉa hè dài và rộng của tòa cao ốc. Nhìn về mặt lấm lét nửa muốn hỏi nửa lại thôi của Nha Bảo, Nguyệt Ánh cố gắng nín cười bày ra bộ mặt vô cùng nghiêm túc tiếp tục bước đi.

Nha Bảo quyết định phá tan cái không khí im lặng giữa hai người, cô lên tiếng hỏi Nguyệt Ánh:

- Cậu khai thật đi, vấn đề là ở đâu khi từ chối không nhận vụ Áo Việt?

Nguyệt Ánh hít hơi thật sâu, thở dài, cô nắm tay Nha Bảo xoay người đổi hướng về phía công viên Thống Nhất.

Hai cô gái cứ thế lặng lẽ rảo bước cùng nhau trong công viên. Trái ngược với không gian ồn ào của tiếng cười nói từ những nhóm sinh viên đi café bột, tiếng còi bin bin của xe cộ di chuyển trên đường, dường như sự im lặng đang bao phủ toàn bộ con người Nguyệt Ánh. Cô mím môi, cố gắng sắp xếp câu chữ để nói với Nha Bảo về mối tình của một cô gái trẻ lặng lẽ yêu thầm một người con trai từ khi mới mười sáu tuổi cho đến tận bây giờ. Những cảm xúc đan xen với nhau trong lòng cô. Truyện được đăng đọc quyền tại Góc Sách. Là cảm xúc đứng trước một người tim đập rộn rã nhưng mặt vẫn chỉ là một nụ cười xã giao thường trực, là cảm xúc đau nhói nơi con tim khi nhìn thấy người mình thích trong nhiều năm vui vẻ bên người con gái khác, là cảm xúc muốn nói toạc ra với người ấy “em thích anh” rồi mặc kệ sự việc sau đó diễn ra như thế nào để một lần trong đời có “phút huy hoàng”. Nhưng mãi mãi Nguyệt Ánh chỉ có thể chọn lựa “buồn le lói suốt trăm năm” vì bản thân cô sợ một khi sẽ nói ra, cô cũng không còn một con đường nào để lùi về sau cả, thà cứ như bây giờ, cô và anh là hai con người có thể mặt đối mặt tỉnh bơ mà trò chuyện.

Nguyệt Ánh dừng lại, ngồi xuống một chiếc ghế băng sắt sơn xanh đen ở giữa công viên đặt trước khóm hoa cúc đủ màu rực rỡ. Cô dời tầm mắt nhìn một cách vô định vào khoảng không gian phía trước, nơi có những ánh đèn xe đang lướt qua mắt cô thành những chấm tròn ánh sáng di chuyển. Nguyệt Ánh trải lòng mình ra với Nha Bảo, cô quyết định bắt đầu kể lại lần đầu tiên cô gặp mối tình đơn phương của mình.

Năm mười sáu tuổi, lần đầu tiên Nguyệt Ánh gặp Thanh Bình là tại hội thảo du học Mỹ do chính trường cấp ba của cô liên kết với trường cấp ba tại Mỹ tổ chức trao đổi học sinh. Ngày hôm đó một phần do tò mò, một phần do bạn bè rủ rê Nguyệt Ánh đã tới hội trường tham dự để rồi bất gặp hình ảnh một chàng thanh niên với khuôn mặt cực kì điển trai, đáng vẻ bất cần đứng trên bục nói về cuộc sống của du học sinh xa nhà tại đất Mỹ. Giây phút lần đầu nhìn thấy Thanh Bình, tim của Nguyệt Ánh đập rộn rã, cô biết mình đã thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Mãi cho tới tận hai năm sau, cuối cùng thì Nguyệt Ánh cũng đứng trên đất Mỹ, cũng trở thành một du học sinh tại Mỹ trong chương trình trao đổi học sinh sinh viên. Lúc cô đang ngơ ngác nhìn dòng người qua lại trong sân bay thì đã thấy những bước đi chậm rãi, gương mặt có phần trưởng thành hơn của Thanh Bình. Truyện được đăng đọc quyền tại Góc Sách. Anh đang tiến về phía cô trong bộ quần áo mùa đông cực ấm áp. Cái giây phút đó Nguyệt Ánh nhớ mãi, cảm giác như những con người bước qua trước mắt cô đều vô hình, hay cũng chỉ là cái bóng xẹt qua thật nhanh vì trong mắt cô lúc này chỉ có thể thu nhận hình ảnh của riêng một người cô thầm nhớ.

Lúc tên cô được sướng lên trong danh sách tân học sinh thuộc nhóm Thanh Bình dẫn dắt, đôi mắt của Nguyệt Ánh đã long lanh vì nước. Cô khẽ cúi xuống, cố gắng ngăn cho những hạt nước rời khỏi vị trí, cuối cùng cô cũng đã thấy công sức hai năm qua miệt mài rèn luyện tiếng anh và không ngừng nỗ lực học tập của mình đã có tí thành quả, chỉ nhỏ bé thế thôi cũng khiến cô nhoen miệng cười. Cô khịt mũi ngược mắt lên nhìn anh, nụ cười rạng rỡ không hề che dấu, bước đi rời khỏi sân bay cùng các bạn và anh đến nơi ở mới.

Những tưởng tình cảm của mình sẽ có cơ hội bày tỏ với anh trên đất Mỹ này thì cô hoàn toàn không ngờ được Thanh Bình chẳng tí nào để ý đến cô, chỉ đơn giản anh cư xử với cô như những đàn em khác, nếu cần anh hỗ trợ thì anh có mặt hoặc chỉ bảo qua điện thoại. Xa cách là thế, lạ lẫm là thế, Nguyệt Ánh tự bằng lòng với chính mình bằng việc nhớ nhung anh mỗi ngày rồi híp mắt cười với anh khi có cơ hội gặp gỡ.

Khi cô chuẩn bị tốt nghiệp cấp ba, nhân cơ hội muốn thỉnh giáo đàn anh về việc chọn trường đại học, Nguyệt Ánh đã quyết định sẽ tỏ tình với anh. Nào ngờ, lúc cô sắp bước lại phía Thanh Bình đang trò chuyện cùng mọi người thì cô lại nghe thấy được tiếng nói rất lớn trong đám đông đó rằng anh đã có bạn gái. Bạn gái của anh, qua bao nhiêu năm đều chỉ có một từ chung để miêu tả là rất xinh đẹp. Bao nhiêu năm, Nguyệt Ánh cứ lặng lẽ mang mối tình đơn phương của mình trong tim, dõi ánh mắt theo Thanh Bình yêu đương chia tay lại yêu đương. Truyện được đăng đọc quyền tại Góc Sách. Nguyệt Ánh từng nghĩ phải chăng cô quá nhát gan không dám nói thẳng với anh, phải chăng vì cô không đủ xinh đẹp để đứng ngang hàng với anh, phải chăng trên cái xứ Mỹ xa xôi này anh không bao giờ nhìn thấy một Nguyệt Ánh luôn lặng lẽ chờ

anh.

- Nói như vậy là sau khi tốt nghiệp cậu về đây làm việc, tớ thấy cậu rất xinh đẹp mà, tớ còn ganh tị nữa là!
- Nha Bảo trẻ môi, chớp mắt nhìn Nguyệt Ánh, cố gắng làm ra vẻ con nít nhất.

Nhìn gương mặt Nha Bảo, Nguyệt Ánh phì cười.

- Tớ bây giờ khác tớ của hai năm trước rất xa!

Nói xong câu đó, Nguyệt Ánh lại hướng đôi mắt nhìn vào khoảng không một cách vô định, quá khứ lại ùa về với cô một lần nữa.

Nguyệt Ánh của hai năm trước vừa mới ra trường, vẫn mang trên mình phong cách sinh viên, đã từng hướng đôi mắt trong veo đầy vẻ dịu dàng nhìn về phía Thanh Bình với câu hỏi “em nên về nước hay chấp nhận làm việc tại đây?” và đáp án mà cô nhận được chính là “về thì tốt hơn em, đất Mỹ không phải là quê hương của chúng ta”. Câu trả lời ấy của Thanh Bình đã vô tình tiếp thêm cho Nguyệt Ánh động lực, cô hăm hở xách va li về nước. Thời gian đầu, Nguyệt Ánh vẫn ngày ngày ngóng tin từ đất Mỹ, cô chờ đợi Thanh Bình cũng sẽ trở về Việt Nam như cô, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng anh trên đất quê hương. Cũng đến lúc Nguyệt Ánh thật sự buông xuôi, cô đã nghĩ, tình yêu đơn phương của mình sẽ được chôn chặt nơi góc con tim nhỏ bé. Để cô tự gặm nhấm nỗi đau đớn, nhớ anh đến chảy cả nước mắt trong đêm tối một mình. Truyện được đăng đọc quyền tại Góc Sách. Cô nghĩ có lẽ cô với anh chỉ có duyên mà không hề có phận, nghĩa là hai người bọn họ chỉ vô tình đi ngang qua cuộc đời nhau mà chưa bao giờ dừng lại, như những người hằng ngày mà họ nhìn thấy, vẫn lặng lẽ lướt qua nhau ở trên đường phố nhộn nhịp. Nguyệt Ánh nghĩ rằng tình yêu này sẽ phai dần theo năm tháng hoặc là còn mãi nơi góc con tim cô, chỉ có thời gian mới trả lời cho cô được. Một cô gái khi đã yêu hết mình thì buông bỏ tình yêu đó cũng hết mình.

Wind Lounge vẫn như mọi ngày. Vũ Huy xoay ly rượu XO trong tay, không hiểu sao hôm nay anh lại muốn nhìn thấy vẻ mặt nhìn anh lừ lừ của Nha Bảo hôm trước. Nhấp một ngụm rượu, Vũ Huy mỉm cười với chính mình, cô nhóc này thật sự đã tạo dấu ấn trong lòng anh rồi.

- Này, chú đang cố tiếp cận cô bé nào trong phòng kế hoạch bên anh đó hử?

Khánh Toàn nhìn vẻ lảng tử của một công tử nhà giàu cứ ẩn hiện với điệu cười nửa môi sau chiếc ly của Thanh Bình.

- Cả hai cô bé đó anh không cho chú động tay đâu nhé, một đứa là em anh, một đứa là...

Khánh Toàn bỏ nửa chừng câu nói, chuyển tầm mắt sang nhìn Vũ Huy vẫn im lặng nãy giờ.

Thanh Bình liếc nhìn Khánh Toàn, rồi lại nhìn Vũ Huy, anh buông một câu nói rất ồm ồm:

- Cơ hội tới, không nên bỏ lỡ!

Vũ Huy chuyển mắt nhìn Thanh Bình, ánh mắt giao nhau trong khoảng không, rồi ba anh chàng cùng nhau cụng ly, đúng là cơ hội đến không nên bỏ lỡ.

10. Chương 10: Đàn Ông Là Tiểu Thụ

- Bản kế hoạch này tôi đồng ý thông qua. - Thanh Bình phóng bút ký vào bản kế hoạch khiến Nha Bảo thở phào nhẹ nhõm. Lúc bắt tay tạm biệt, không hiểu sao Thanh Bình cứ nắm lấy bàn tay của Nha Bảo, rồi nhìn thẳng vào mắt cô. Nha Bảo bỗng dưng sợ, sợ mình sẽ bị ánh mắt ấy cuốn hút, sợ cả cái cách Thanh Bình nhìn thẳng vào cô và cô cũng sợ anh sẽ nhìn ra vẻ bối rối trong mắt cô nữa. Thanh Bình nhếch môi cười rồi buông tay Nha Bảo tiến ra cửa. Lúc quay ra Nha Bảo thấy Vũ Huy đang thông thả nhìn cô cười cười, còn Nguyệt Ánh thì quay lưng bước đi. Bỗng dưng, Nha Bảo thấy gió từ máy điều hòa lạnh quá.

Mấy ai biết để có được chữ ký thông qua của Thanh Bình, Nha Bảo đã phải uốn lười với Nguyệt Ánh, dụ dỗ, dọa dẫm và còn tuyên bố “bo xì” nếu cô không giúp mình. Tất nhiên bản kế hoạch hoàn hảo này là do một tay Nguyệt Ánh viết ra, Nha Bảo chỉ có công gõ tên của mình và in nó ra cho Thanh Bình xem xét.

Lại một lần nữa người tính không bằng trời tính, ngay lúc này đây, Nha Bảo chỉ tiếc là không thể nhào lên cắn... vào bắp tay cơ bắp hiện hình nguyên... “con chuột” trong áo thun Polo ôm sát cơ thể màu xám ghi

với cái quần jean bạc théch và cái kính mát chuồn chuồn trông thủy tinh trắng gương kia của Thanh Bình. Làm mỗi lần Nha Bảo muốn nhìn xem anh ta có biểu cảm gì cũng không tài nào thấy được, cứ thấy hình ảnh phản chiếu của mọi thứ lên hai tròng mắt kính ấy.

Dù Nha Bảo đã được Nguyệt Ánh luyện đi luyện lại rất nhiều lần về bản kế hoạch này, nhưng đây không phải do cô viết ra nên nhiều chi tiết và cả việc thiếu kinh nghiệm với những sự kiện thế này, Nha Bảo khá lúng túng. Cô cứ liên tục uống nước nhằm trấn an chính mình, cố gắng hoàn thành hiện trường dưới sự giám sát gắt gao của anh chàng “cơ bắp”. Nha Bảo thầm nghĩ, thà cô nằm nhà ngắm trai đẹp qua tivi, máy tính còn hơn là phải mất nhiều mồ hôi, đầu óc căng thẳng và đau tim thế này với việc mặt đối mặt với trai đẹp Thanh Bình. Nghỉ giải lao, Nha Bảo mếu máo trình bày tình hình sắp bị Thanh Bình dồn vào góc với Nguyệt Ánh, chỉ nghe thấy Nguyệt Ánh cười khê trong điện thoại. Bỏ điện thoại sang bên, Nha Bảo nằm dài ra bàn, có ai nói cho cô biết phải làm sao để hai con người này đừng lấy cô ra làm lá chắn ở giữa nữa nhỉ.

- Tôi không đồng ý thiết kế chỗ này, cô gọi kỹ thuật sửa lại đi! - Giọng Thanh Bình hết sức nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cho Nha Bảo đứng tim.

Nha Bảo mím môi, đây là lần thứ năm Thanh Bình không đồng ý với thiết kế của đội kỹ thuật mặc dù trước đó đã theo đúng như trong bản kế hoạch. Nha Bảo nuốt nước miếng, cố gắng kiềm chế cơn nóng của mình lại, suốt ba tiếng đồng hồ cứ dậm chân tại chỗ, ngày cả những kỹ thuật viên kinh nghiệm nhất cũng không làm hài lòng Thanh Bình. Nha Bảo đưa tay quệt mồ hôi trên trán, sau đó bấm điện thoại. Máy vừa báo kết nối, Nha Bảo đã vào đề ngay lập tức:

- Cậu đến hiện trường ngay cho tớ, cậu mà không đến tớ quyết tâm đền hợp đồng lần này, tớ từ bỏ!

Hai mươi phút sau, Nguyệt Ánh như một cơn gió ào vào thổi mát cho quả đầu sắp bốc hỏa của Nha Bảo. Nhìn Nguyệt Ánh, Nha Bảo ghiền rằng ghiền lợi nói:

- Giao lại cho cậu, kế hoạch là của cậu, toàn quyền xử lý hần ta đi, tớ còn ở đây thì tớ thề sẽ... sẽ... cắn hần! Soi mới từng li từng tí, còn hơn cả thằng cha Vũ Huy mặt khó âm âm kia nữa, đẹp trai thì sao chứ, tớ thà về nhà húp mì tôm xem phim hay viết kế hoạch mười cái đám cưới trong một tuần còn hơn nhìn mặt hần ta và nghe xài xể... A! Bực bội quá!

Nhìn Nha Bảo nói một hơi không ngừng nghỉ, Nguyệt Ánh cũng hết cả hồn, cuối cùng nhận lấy tập kế hoạch trong tay Nha Bảo, rồi im lặng nhìn Nha Bảo rời khỏi.

Mười hai giờ trưa, cái nắng hừng hực giờ tròn bóng của Sài Gòn tấp vào mặt Nha Bảo khiến bực bội trong người càng tăng cao. Vừa về tới phòng trọ, Nha Bảo càng khó chịu hơn khi phát hiện ra mất điện, lại xách xe chạy đi tìm nơi xả bực tức.

Lòng vòng trên đường một lúc, cuối cùng Nha Bảo lại yên vị ở Wind Lounge.

Giai điệu của bản Driving Home For Christmas của Chris Rea vang khắp không gian, Nha Bảo xoay ly Blue Ocean trong tay, về mặt trầm ngâm. Cũng sắp Noel rồi, gần một năm rời khỏi ghế nhà trường, tự đi làm kiếm sống Nha Bảo cũng không thấy phiền lòng với tiền bạc cho dù lúc sắp hết tiền đi chẳng nữa bằng cuộc gọi đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại lúc này. Đây là cuộc gọi thứ ba từ số máy đó, Nha Bảo mím môi, ngón tay do dự bấm trả lời cứ khê chạm vào nút màu xanh lại nâng lên, tiếng chuông Thà Là Hạt Mưa Bay cứ réo rất rồi tắt rồi lại réo rất, giọng ca của Trọng Tấn cứ vang lên rồi im lặng rồi lại vang lên. Chưa bao giờ Nha Bảo ghét việc có một chiếc điện thoại bên người như lúc này, cuối cùng cô cũng đành chấp nhận cuộc gọi. Điện thoại vừa được nối, chân mày Nha Bảo đã nhíu lại, cô hít một hơi thật sâu, im lặng nghe cuộc điện thoại này, rồi trả lời bằng một từ “vâng” cho việc kết thúc. Khê nhắm mắt lại ổn định tâm trạng sau đó Nha Bảo đứng dậy, thanh toán rồi rời khỏi quán.

Vũ Huy vừa tiếp khách xong, anh cùng thư ký tiễn khách. Vừa đi vừa trò chuyện, Vũ Huy im lặng nghe bên đối tác nói, thỉnh thoảng đôi mắt anh đảo nhẹ khắp nhà hàng vừa để suy nghĩ vừa để tiếp nhận sự việc đang diễn ra xung quanh mình. Ánh mắt anh vô tình lướt qua vị trí dãy bàn bên cửa sổ nhìn ra đường lớn, lại thoáng dừng lại, Vũ Huy hơi nhíu nhẹ chân mày, đưa mắt về chiếc bàn đang có năm người ngồi dùng bữa.

Cô gái ngồi ở góc sát cửa sao nhìn giống người anh quen thế không biết, gương mặt hoàn toàn giống nhau, chỉ có phong thái là khác. Người con gái Vũ Huy quen biết động tác, cử chỉ, biểu hiện trên khuôn mặt cực kì xinh động, vẻ hoạt bát luôn toát lên quanh người. Còn người phụ nữ này, trên người là bộ đầm ren trắng, với kiểu dáng như thể chắc là lễ là thiết kế riêng, tay cầm dao cắt bỏ rất nhẹ nhàng, cả khi uống nước cũng toát lên vẻ dịu dàng, nhu mì hết sức. Dáng người ngồi rất có quy cách, thẳng lưng, ung dung tự tại với từng cử động, Vũ Huy chớp mắt, anh đang không biết có phải mình nhìn nhầm hoặc là song sinh không, vì sao cùng cách thể hiện của một người lại khác nhau đến thế.

Đối tác và thư ký thấy Vũ Huy đứng lại, cũng không bước tiếp. Thư ký vội vàng bước đến nói nhỏ nhằm kéo sự chú ý của Vũ Huy trở lại, đối tác của anh là một người rất nhạy bén, ngưng nói chuyện, đánh mắt theo hướng nhìn của Vũ Huy rồi bật cười:

- Chà, lâu lắm mới thấy hai vợ chồng họ, mấy người bên bàn đó tôi biết.

Vũ Huy nhanh chóng nở nụ cười, vẻ hứng thú hiện lên trên mặt anh. Đối tác hiểu ý, cùng anh tiến lại, vui vẻ bắt chuyện với người đàn ông đứng tuổi ngồi cùng một người phụ nữ đứng tuổi khác và người phụ nữ trẻ bên cạnh.

- Chà, lâu lắm tôi mới gặp lại anh đây, dạo này anh vẫn khỏe chứ.

- Ồ, là anh đây à! - Người đàn ông đứng tuổi vội vàng đứng dậy bắt tay chào hỏi.

Biểu hiện này giờ của người phụ nữ trẻ không hề thoát khỏi ánh mắt của Vũ Huy, anh nhìn cô, cô nhìn anh, chỉ thấy cô khẽ mỉm cười gật đầu chào hỏi có lễ, sau đó đưa tay lấy chiếc ly uống nước. Trong một thoáng đó, Vũ Huy đã nghĩ mình nhận lầm người, cô gái Nha Bảo của anh không thể là người phụ nữ trước mặt được. Nha Bảo khó có thể từ một cô gái hiếu động, hoạt bát, trở thành người phụ nữ dịu dàng, nhẹ nhàng, nụ cười và ánh mắt luôn giữ chừng mực như một cô tiểu thư đài cát chính hiệu như vậy được, có lẽ là người giống người. Vũ Huy bắt tay với với cả bàn khi được đối tác giới thiệu.

- Giới thiệu với Vũ Huy, đây là gia đình anh chị Lộc, Trang và con gái của họ. Anh chị đây là vốn là chủ của resort Lộc Bảo Trang ở ngoài Nha Trang, còn kia là chủ hệ thống cửa hàng Trầm Hương, anh Phan cùng con trai. Giới thiệu với hai anh đây là Vũ Huy, tổng giám đốc tập đoàn Nam Group.

- Ồ! Cậu đây là tổng giám đốc của Nam Group, chủ resort The Moon gần nhà chúng tôi đây sao.

- Chào anh chị! - Vũ Huy gật đầu cười đáp lễ với cả bàn, sau vài câu trò chuyện, anh cùng đối tác xin phép ra về.

Ngồi trên xe, Vũ Huy đưa tay sờ cằm, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, người phụ nữ thoáng khựng lại, ánh mắt hiện rõ vẻ bất ngờ trong giây lát, sau đó trở lại bình thường, biểu hiện đó vô cùng nhanh chóng nhưng không qua khỏi tầm mắt của Vũ Huy, có lẽ cô bất ngờ trước danh xưng tổng giám đốc Nam Group của anh. Là song sinh hay là người giống người? Câu hỏi ấy cứ lẩn vẩn trong đầu Vũ Huy, khóe môi anh đã là nụ cười từ lúc nào, khiến cho thư ký của anh của cảm thấy kì lạ, kia chẳng phải là sếp đang cười một mình đây sao!

Một ngày với nhiều sự việc không vui khiến Nha Bảo mệt mỏi, lúc sắp chìm vào giấc ngủ gục trên bàn với chiếc máy tính còn đang mở cuốn tiểu thuyết đọc dang dở thì tiếng điện thoại reo vang làm Nha Bảo bừng tỉnh.

- Alo! - Nha Bảo trả lời điện thoại mà chẳng thèm nhìn số máy gọi đến.

- Tớ muốn đi uống rượu! - Nguyệt Ánh gần như hét lên trong điện thoại.

Nha Bảo nhú mào đưa điện thoại ra xa lỗ tai, sau khi đoán chừng Nguyệt Ánh đã bình tâm lại, Nha Bảo mới nhẹ nhàng áp điện thoại vào tai để tiếp tục nghe Nguyệt Ánh nói.

Nhìn đồng hồ máy tính, còn mười lăm phút nữa là tám giờ tối, Nha Bảo đành vào mạng, hú hét đám mây bà cô chưa chồng mê mỹ nam trong tiểu thuyết của hội Những nàng ế vì yêu đơn phương mỹ nam.

Đúng tám giờ hai mươi, bấy giờ cô nàng có cả Nha Bảo và Nguyệt Ánh đã an vị trong Wind Lounge. Giai điệu The winner takes it all không hợp tâm trạng, Nha Bảo ngoắc phục vụ tới nói nhỏ vào tai, một lúc sau giai

điệu Can't take my eyes off you với giọng ca John Barrowman vang lên trong không gian, Nha Bảo hài lòng gật đầu.

Sau màn chào hỏi sơ sơ, người lớn tuổi nhất trong đám năm nay đã ba mươi khơi mào đầu tiên.

- Nay, chị thấy quán này toàn các chàng đẹp trai thôi, các cô có thấy thế không!

Sáu cô nàng còn lại nhanh chóng gật đầu, Nha Bảo khui chai XO bắt đầu rót cho từng người, hôm nay quyết tâm không say không về, dù sao mai cũng là cuối tuần.

Một hơi cạn ly rượu, Nguyệt Ánh nhìn những viên đá trong suốt trong ly thở dài cảm thán:

- Đàn ông thật kì quái, tình yêu thật kì quái, theo tình tình chạy, trốn tình tình theo!

- Đàn ông chỉ có trong truyện mới hoàn mỹ, còn ngoài đời á, toàn thứ gì đâu! - Chị gái ba mươi cũng cảm thán.

- Đúng đúng, trong truyện, mỹ nam toàn là tổng tài giàu có tình anh, ngoài đời tổng tài em gặp ở chỗ làm toàn là già quéo, hói đầu, bụng bia, có ông còn tỏ ra giàu có hách dịch, có ông đó hả... ta nói... vợ con đều huê còn bồ bịch... có ông thì còn dắt theo tiểu thụ nữa a! - Cô nàng hai mươi bảy làm nhân viên khách sạn lên tiếng xong cũng uống thêm chút rượu.

- Đúng! Nào cùng nâng ly, vì tình yêu dành cho các mỹ nam trong tiểu thuyết của chị em chúng ta! - Nha Bảo nâng ly lên hướng phía các nàng đối diện uống cạn.

Chai rượu XO cứ thế mà vơi, bảy cô nàng cũng bắt đầu đỏ bừng mặt mày. Nha Bảo uống rượu vào trở nên hoạt bát hơn nữa, kéo Nguyệt Ánh đứng dậy nhúng nhảy theo giai điệu I Believe của Tata Young, miệng còn hát theo "...Set me free... I see that people dancing". Không khí cũng trở nên sôi động, mấy bàn khác cũng theo Nha Bảo và Nguyệt Ánh bắt đầu hò hét, huýt sáo nhảy nhót, có anh chàng còn bạo dạn mang ly sang lân la làm quen với mấy nàng các cô. Nha Bảo và Nguyệt Ánh chẳng thêm quan tâm, cứ ăn trái cây uống rượu và nhảy.

- Ước gì bọn đàn ông biến thành tiểu thụ hết, cho chị em chúng ta chà đạp! - Nguyệt Ánh hét lên thật to vào tai Nha Bảo, sau đó chộp lấy bình rượu tiếp tục rót và uống.

Chai XO thứ hai được mang lên, Nha Bảo cao hứng rút chiếc thẻ màu bạch kim chưa bao giờ động đến từ trong ví của mình ra, cầm hươu hươu trước mắt sáu cô nàng kia, mắt híp lại thành đường cong, vừa cười vừa nói:

- Hôm nay, phải xài tiền trong này, phải... xài, phải xài!

- Uống cho đàn ông thành tiểu thụ hết!

- Là tiểu thụ cho chị em chúng ta chà đạp!

- Còn phải là tiểu thụ cực kỳ đẹp trai như mỹ nam trong tiểu thuyết, khi chúng ta chà đạp phải nỉ non yếu ớt van xin chúng ta!

- Haha haha!

Bảy cô nàng cùng nhau nâng cốc uống cạn, la hét om sòm. Đâu hay rằng cách đó không xa, Thanh Bình và Vũ Huy cùng Khánh Toàn đang cố sức mím môi nhìn nhau, xem ra tối nay ba chàng phải mệt với bảy nàng rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nang-me-trai>